

ANUL III. — 1900.

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

REVISTA ILUSTRATĂ

PROPRIETAR,

EDITOR

și

REDACTOR RESPONSABIL

IOAN BACIU

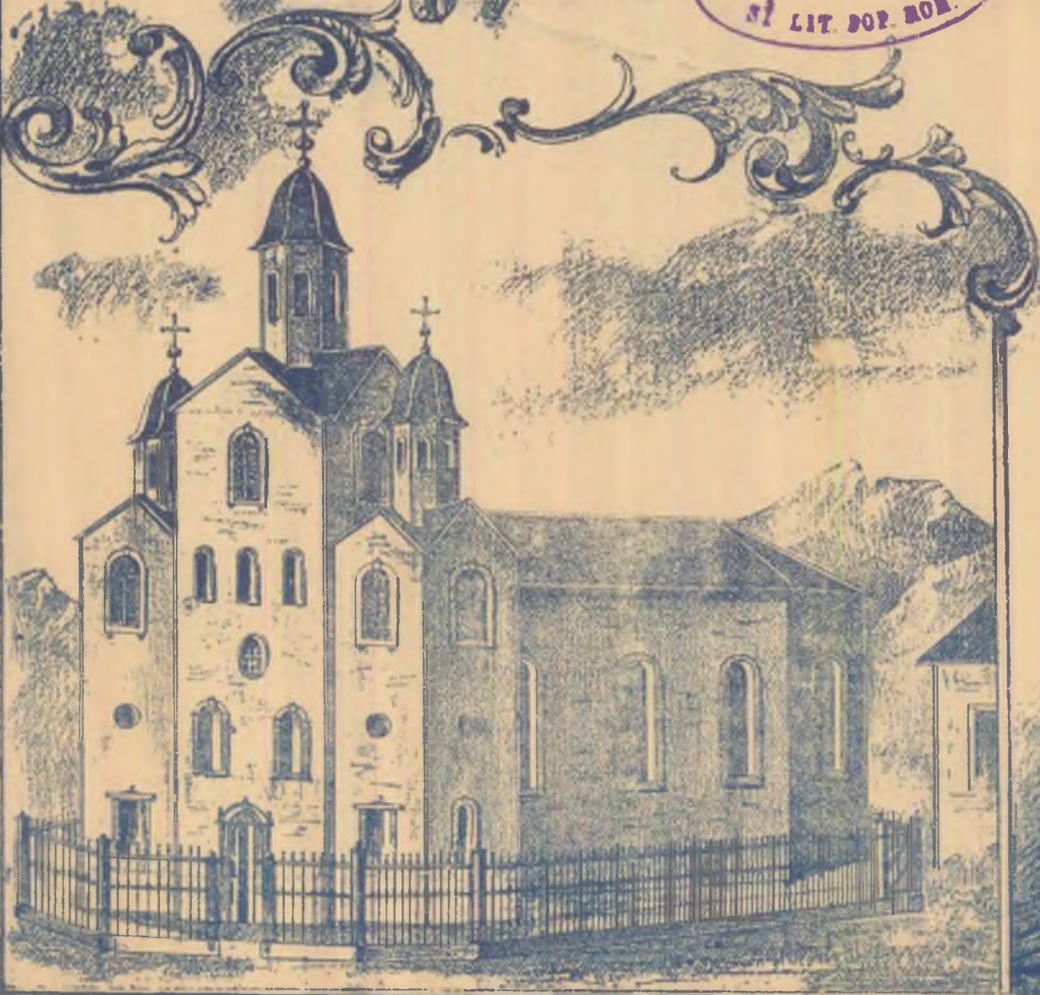
preot

în ȘOIMUȘ,

u. p. ȘIEUL-MARE (Nagy-Sajó)

TRANSILVANIA.

BIBLIOTECA ASOCIAȚ
TRADE BOG. P. CULT
și LIT. POP. BOG.

CUPRINSUL ANULUI INTREG
AL
„REVISTEI ILUSTRATE“
pre anul 1900.

Poesii.

<i>Aurel.</i> Îți mai aduci aminte ?	pag. 80
„ In albumul ei	„ 93.
„ Te-ai dus de mult	- 161.
<i>Boca Aron Velchereanul.</i> Cântarea Românilor	pag. 65, 78, 79, 125.
<i>Bota Enea Pop.</i> Martirii de la Sebastia	pag. 45.
<i>Di. de. rot.</i> Pe lună	- 92.
„ „ „ Fără milă	- 165.
<i>Emilian.</i> Un sunet de toamnă	- 12.
Marș	- 23.
<i>Muntenescu B. Vasile.</i> Fire de tort	- 5.
<i>Nițu.</i> Ași vrea	- 16.
<i>Oltean Teodor.</i> Eu cred	- 28.
<i>Popp Antoniu.</i> Eri de sară	- 123.
<i>Sabin.</i> Vers de toamnă	- 147.
„ Departe	- 162.
<i>Sciopul Iosif.</i> La începutul veclui	- 14.
Epigrame	- 49.
<i>Simu Georgiu.</i> La moartea lui Nichail Gogălnicean	„ 139.
<i>Simon P. S.</i> La Iulia	- 8.
„ E mortă	„ 67.
„ Strofe	„ 98.
„ Tămna	„ 106.
„ Respuns	„ 107.
„ Cântec	„ 128.
„ Lângă Crucea lui Isus	„ 133.
<i>Toli.</i> Așa de mult	„ 116.
<i>Todoran Florea.</i> Un vis	„ 92.

Novele, piese teatrale, studii literare și filosofice, biografii și schițe topografice.

<i>Aegea M.</i> O cunoștință	pag. 30, 31, 32.
„ Din caietul unui portolicoș	pag. 13, 66.
„ Din republica planurilor frumoase	pag. 93, 101, 102.
<i>Bogdan A. Theodor.</i> Iertfa amorului nedescoperit	pag. 165.
<i>Bota Enea Pop.</i> Madame Tallien.	pag. 137, 138, 145, 146.
<i>Bucurariu Iulia.</i> Adevăruri și sentințe,	pag. 12.
<i>Compiler.</i> Cucerirea apelor și a aerului	pag. 121, 125.
<i>Cinel.</i> Amintiri triste,	pag. 140, 147, 148.
<i>D. V.</i> Protopopul Moise Bocean	pag. 48.
<i>Elefterescu Dr.</i> câteva cuvinte despre reumatism	pag. 122, 123.
<i>Grășini P.</i> Principie de viață a împăratului Marc Aureliu	pag. 77, 78.
<i>Hermes.</i> Floarea satului	pag. 127, 128.
<i>Iov.</i> Flori pălite	pag. 21, 22, 23.
<i>Marga I.</i> Căsătorie și societate	pag. 98, 99, 108, 109, 115, 116.
„ Revedere	pag. 161.
<i>Petruț.</i> Pițărăii	„ 163.
<i>Pop Ioan Nițu.</i> Caracterul, comedie originală	pag. 50, 51, 52, 64, 65.
„ „ „ O rază de toamnă	pag. 89, 90.
„ „ „ Aforisme	pag. 167.

<i>Popp Antoniu.</i> Pictorul fără voce, comediă	pag. 8, 9, 10, 11.
„ „ „ Frumosa satului	pag. 67, 68, 69.
<i>Pop I. Rețeganul.</i> Fii fericit	pag. 6, 7, 8, 27, 28.
<i>R. r.</i> Ilustrațiunile noastre :	pag. 16, 39.
<i>R. . .</i> Importanța socială a religiei	pag. 79, 80, 92, 106, 107, 121, 122.
<i>Raportorul.</i> Esposiția de la Paris.	pag. 76.
<i>Rafiu Ioan preot.</i> Fragmente din viața și operele lui	-
Andrei Mureșan	pag. 136.
<i>Simu Georgiu.</i> Un sullet pocăit	pag. 1, 2, 3, 4, 24, 25, 26, 27, 42, 43, 44, 61, 62, 63, 64, 73, 74, 75.
„ „ „ Din trecut	pag. 15, 16, 27, 28.
„ „ „ Personalități	pag. 91, 100, 101.
(-) <i>Profesorul Marin Pop.</i>	pag. 29.

Amatorul pe toate terenele.

<i>Prolog</i>	pag. 17.
<i>A. M. Dr.</i> Foto: lii magice	„ 17.
<i>Amicul Poporului.</i> Său bun pentru alifii	„ 24.
„ „ Alifii pentru rane	„ 24.
„ „ Alifii sau flas cu englesesc	„ 24.
„ „ Pentru turiști și amici de sport	„ 24.
„ „ Picuri în contra durerii de măsele	„ 24.
„ „ Pentru negri	„ 24.
„ „ Apă de gură	„ 49.
<i>B. I.</i> Pasta ruginosă pentru repararea țevilor de fer	„ 33.
„ Ceva despre turte	pag. 33, 34.
„ Mijloc simplu de a trage ilustrații pe tot felul de lemn	pag. 34.
„ Prisma	„ 79.
„ Nimeirea gărgăritelor	„ 149.
„ Ceva despre turtărit	pag. 81, 82, 83, 84.
„ Bronzatul și auritul ramelor de icone	pag. 94.
„ Pirografia	„ 110.
<i>Bycicl.</i> Nouați pentru biciclete	„ 17.
<i>Chimistul.</i> Recepte contra bureților	„ 18.
„ Apă pentru dinți	„ 18.
„ Vies (lustru) rapid	„ 54.
„ Cleiu bun pentru celluloid, os, etc.	„ 81.
(<i>Fid-lic</i>) Firme pentru lemn de brad	„ 54.
<i>Dr. r.</i> Recepte contra durerii de dinți	„ 34.
„ Mijloc sigur contra molilor	„ 24.
<i>Druid. P.</i> Eau de cologne	„ 169.
„ „ Fluiditatea de bronzat	„ 169.
<i>Economul.</i> Pregătirea cașului de stiria	„ 102.
<i>Nițu.</i> Hectografic și tintă hectografică	„ 129.
„ Gratonomie	pag. 53, 54.
„ Hartie de copiat (indigo)	pag. 54.
„ Escolență politură pentru hamuri	„ 141.
„ Cărți postale ornate artistic	„ 117.
„ Nori și ploie într-un pocai de apă	„ 117.
„ Scaldă desvoltativă fotografică	„ 81.

<i>Nițu</i> , Cotillonul	„ 169.	Petrecere în Ragla	pag. 86.
„ Carbolineum (după „Sts. Ztg.“)	„ 169.	Jocurile național	„ 86.
<i>N. E. u. E.</i> Apă contra petelor	„ 169.	Caritatea	pag. 57, 87, 95, 111, 151, 176.
<i>Pățitul</i> . Curățirea petelor de petrolu din vestminte	„ 33.	Capitanul C. Stezariu și meserieșii români	pag. 95.
<i>R. S.</i> Leac de casă contra tusei	„ 81.	Teatru în Vad	„ 95.
<i>Săteanul</i> . Zinkografare	„ 70.	Mulțămită publică	„ 95.
<i>Truche</i> . Conservarea fructelor	„ 33.	Concurs	„ 103.
De ale poporului.		Serbările de la Beiuș	„ 103.
<i>Bota Enca Pop</i> , Cântecul lui Nițisor	„ 36.	Asociațiunea la băile Herculane	„ 103.
<i>Bodnariu G.</i> Vremea	„ 141.	Necrolog	„ 109.
<i>Blaga Ioana</i> , Poesii populare	„ 141.	Teatru și joc în Brad	„ 111.
<i>Bogdan A. Theodor</i> . Cimilituri	pag. 85, 94, 132, 142.	Școle românești în Seves	„ 111.
„ „ „ Ilenuța și Neonea. baladă pop.	pag. 130, 131.	Somn lung	„ 111.
„ „ „ Colindă	pag. 170.	Un nebun asasin	„ 111.
„ „ „ Sergentul Mătrăgună (balada)	„ 171.	Concert împreună cu joc	„ 111.
<i>Dușgan Ioan</i> , Bileagul și Bichibigiul	„ 36.	Un câine matematic	„ 111.
<i>Dopp Isidor</i> , Legendă despre satul Frăua	pag. 117, 118.	Avis	„ 111.
<i>Encescu I.</i> D'ea și eu	pag. 37.	Fidantați	„ 119.
„ Indulgența bărbatului	„ 142.	O festivitate populară la noi	pag. 119, 134.
<i>Anghel Ioan</i> . Cimilituri	„ 173.	Echouri	pag. 129.
<i>Ior</i> . Căntece vechi populare	„ 172.	Hymen	„ 134.
<i>Maior I. și Popa O.</i> Strigoii	pag. 54, 55, 56, 84, 85.	Reuniunea sodalilor români din Sibiu	„ 134.
<i>Maria din Câmpie</i> . Poesii populare	pag. 118.	Solda Burilor	„ 134.
<i>Nițu</i> . Cum o chiamă	„ 173.	Scumpirea hârtiei	„ 134.
<i>Octavian dela Ludisor</i> . Măța năstrăvănă	„ 170.	Patruzeci de ani logodiți	„ 134.
<i>Pop Gregoriu</i> . Doine	„ 18.	Romania jună	„ 134.
<i>Popa D. D.</i> Descănțece	„ 37.	Prepositul Stefan Moldovan	„ 143.
<i>Părăian Emil</i> , Trei fire de cânepă	„ 150.	Nuntă Românească în Gratz	„ 143.
<i>Stana Iosif</i> . Poesii populare	„ 110.	Desvoltarea puternică în Rusia	„ 143.
Cronice.		Alcoolismul în Rusia	„ 143.
Satul Carmen Sylva	pag. 19.	Concurs	„ 151.
Cu bicicleta la Paris	„ 19.	Necrolog	„ 151.
Procesul Revistei Ilustrate	„ 19.	Hymen	„ 151.
Burii	„ 19.	Ce face beutura	„ 175.
Ștergerea timbrelor	„ 19.	Tipografia românească în Bistrița	„ 175.
La Feleacul-săsesc	„ 39.	Pro domo	„ 175.
O dedicația ovreilor din Romania	„ 39.	Necrolog	„ 176.
Societatea pentru fondul de teatru român	„ 57.	Necrolog	„ 176.
Instructorul de religie al prințului român	„ 57.	Bibliografii.	
Logodua	„ 57.	„Cestiunea pedepselor în școlile populare“	pag. 19.
Andree trăește	„ 47.	„Influența slavilor în Bucovina“	„ 19.
Asociațiunea la băile Herculane	„ 47.	„D ue ilustrate“	„ 19.
Noua societate	„ 57.	Cei ceriul?	„ 59.
Carmen Sylva în teatru Unguresc	„ 57.	„Cum se fotografam“	„ 59.
Un Omagiu Domnului V. A. Urechea	„ 57.	Serbătorile la Români	„ 59.
Prințul Gottinger și Krüger	„ 57.	Insula morților	„ 59.
Advocat nou	„ 57.	Din Istoria Românilor	„ 59.
Majestatea sa regele Carol și principele mostenitor al României	„ 57.	Predici ocazionale și funebrele	„ 59.
Comunia Archiducelui Francisc Ferdinand	„ 57.	Documentele românești din arhiva Bistriței	„ 59.
Reuniunea de cântari în Năseud	„ 57.	O carte valoroasă	„ 59.
Serbările de la biserica din Șișești	„ 57.	Manual de Psihologie și Logica	„ 59.
Petrecerea din Lechința-săsască	„ 57.	Conferințele pedagogice	„ 59.
Frunze de vie otrăvite	„ 70.	Carte de căntece pentru tinerimea școl.	„ 59.
Sir Iohn Tenniel	„ 70.	Pilde și sfaturi pentru popor.	„ 111.
Cununii	„ 70.	Calendarul poporului	„ 135.
Adunarea societății pentru fondul de teatru român	„ 71.	Cum se fotografăm.	„ 143.
Juriul internațional al expoziției universale din Paris	„ 71.	Găciturii.	
Petrecerea de vară la Ragla	„ 71.	Găcitură de șach de Lucreția Mathe.	pag. 19.
Regele Italiei ucis	„ 71.	Mare găcitură de șach de I. Nițu Pop	„ 38.
Asociațiunea pentru literatura și cultura poporului român	„ 86.	Găcitură de șach de T. A. Bogdan	„ 58.
Petrecerea în Teaca	„ 86.	Găcitură de T. A. Bogdan	„ 59.
		Găcitură de șach de Valeriu Veru	„ 71.

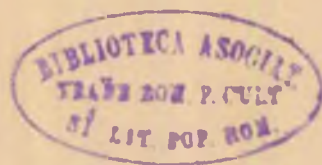
Găcitură de șah de Mariôra Vlasa	87.	Ioan Vodă cel cumplit	61.
Găcitură de șah <i>I. N. Pop,</i>	95.	Uscatul fânului	62.
Găcitură de șah de <i>E. Cutian</i>	103.	Diploma espositiiei univ. din Paris	65.
„ „ „ „ <i>Valeriu Vere</i>	41.	Ioan Lăpădat	73.
„ „ „ „ <i>Lucreția Mathe</i>	135.	Micul lăutar	75.
„ „ „ „ <i>Theodor A. Bogdan</i>	143.	Inermântarea lui Avram Iancu	77.
„ „ „ „ <i>Augustin S. Rațiu</i>	151.	Stîrpirea pirului	89.

Poșta Redacțiunei.

19. 39, 59, 71, 87, 95, 103, 111, 119, 135, 151, 176

Portrete și Ilustrațiuni.

Georgiu Bariț.	pag. 1.	Port țărănesc din Vinerea	107.
Câmpeni	3.	Cănele matematic	108.
Biserica româna din Lipova	4.	Drumul printre sloiur de gheață	114.
Lameta cea mare de la Espositiia din Paris	5.	Un pas prin munții nostri	115.
Mașina sburătoare	7.	Valea Gedrului	116.
Lucratori din minele de diamant de la Kirgstown (l. Kimberley)	10.	Echipajul Argonautului	124.
Natalia	11.	Argonautul taiet de-a lungul	124.
Muntele Francisc Iosif	13.	Argonautul în reparație	124.
Hora de la Plevna	22.	Holland afară din apă	124.
Alexandru Papiu Ilarian	24.	Aerocyclul în sbor	125.
Goronul lui Horea	26.	Scaunul și pedalele aerocyclului	125.
Prof. Maxim Pop	29.	O nouă mașină americană	125.
Aparatul d-rului Corning pentru de a pricinui visuri frumoșe	30.	Michail Cogălnicea	137.
Greerele și Furnica dupe un tablou spus la espositiia din Paris	31.	Oprirea navigațiunei pe canalul spandau de cotropi- torea Elodea Canadensis	pag. 138.
Mesurile preventive în contra epidemiei din Orient	35.	Bucuria părinților	140.
Ocol de câmp ce se pôte strămuta ușor	42.	Ioana Bădilă	156.
Membri academieii Franciei	46.	Doze bisericii frumoșe	150.
O româneă din jurul Sibiului	47.	Port țărănesc de pe la Năseud	152.
Protopopul Moise Boeșan	48.	La cules de bazei	157.
Port de pe mureș și de la Sacalul de munte.	49.	Colindători	170.
Biserica templarilor din Luz	51.	Doi făcători de bine	166.
Fermă model	52.	Casa în care s'a născut Andreiu Mureșan	165.
Un țigan în tipul seu original	54.		

Tipografia A. Baci

Bistrița. str. Lemnelor 4.

Aducem la cunoștința on. public acestă nouă tipografie, provedută cu cele mai bune mijloce tehnice, aranjată după stilul cel mai nou și putem esecuta ori-ce lucrări aparținătoare artei tipografice în cel mai scurt timp, precum :

Tipărituri de bancă,
BILETE DE VISITĂ
Cărți și broșuri,
Foi periodice,
Bilete de logodnă,
Invitări la nuntă,
ANUNȚURI,

Registre,
BILANȚURI,
Compturi,
PREȚURI-CURENTE
Cuverte,
Anunțuri funebrale,
CIRCULARE.

Comandele se esecută prompt, cu acurăteta, cu cele mai eftine și mai moderate prețuri.

Tipografia A. Baci

Bistrița, str. Lemnelor 44.

La administrațiunea foiei

„Revista Ilustrată“

în Șoimuș, u. p. Nagy-Sajó

se află de vânzare :

Cum se fotografăm? — — — — —	cor.	1.—
Oglinda inimei poesii de G. Bngau riu —	„	—50
„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 ediția de salon — — — — —	„	10.—
„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 ediția porală — — — — —	„	5.—
„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 semestrul I, elegant compactată — — — — —	„	3.—

Portretul metropolitului Șuluțu pe carton de luc — — — — —	cor.	—40
Portretul lui George Barițiu pe carton de luc — — — — —	„	—20
Castelul Peleş tablou pe hârtie de luc — — — — —	„	—30
Novele și schițe de I. P. Reteganul — — — — —	„	—70

Toți acei. cari comandă **tôte opurile de mai sus de-odată**, capeta un scădemment dela prețul indicat.

Administrațiunea.

FOIĂ ENCICLOPEDICĂ LITERARĂ, *** APARE IN FIECARE LUNĂ DE DOUE-ORI

Prețul abonamentului:

Pentru Austro-Ungaria 12 coróne
 Pentru România și străinătate . . . 17 franci

PROPRIETAR ȘI REDACTOR:

IOAN BACIU
 preot.

Prețul inserțiunilor:

Pentru publicațiunile de 3 or. ce conțin cam 150 cuvinte 6 cor.; 200 cuvinte 8 cor. și mai sus 10 coróne

Un suflet pocăit.

— Novela. —

Rănit, în mai multe lupte, — dar încărcat de glorie și medalii urca treptele castelului său, din satul Rotunda — generalul Flaviu.

La etate de 48 ani se retrage din activitate la frumusele sale moșii, cari de trei părți sunt închise de Mureș; ér de o parte podeniul de pădure ce se prelungește spre munții surzi ai Carpaților.

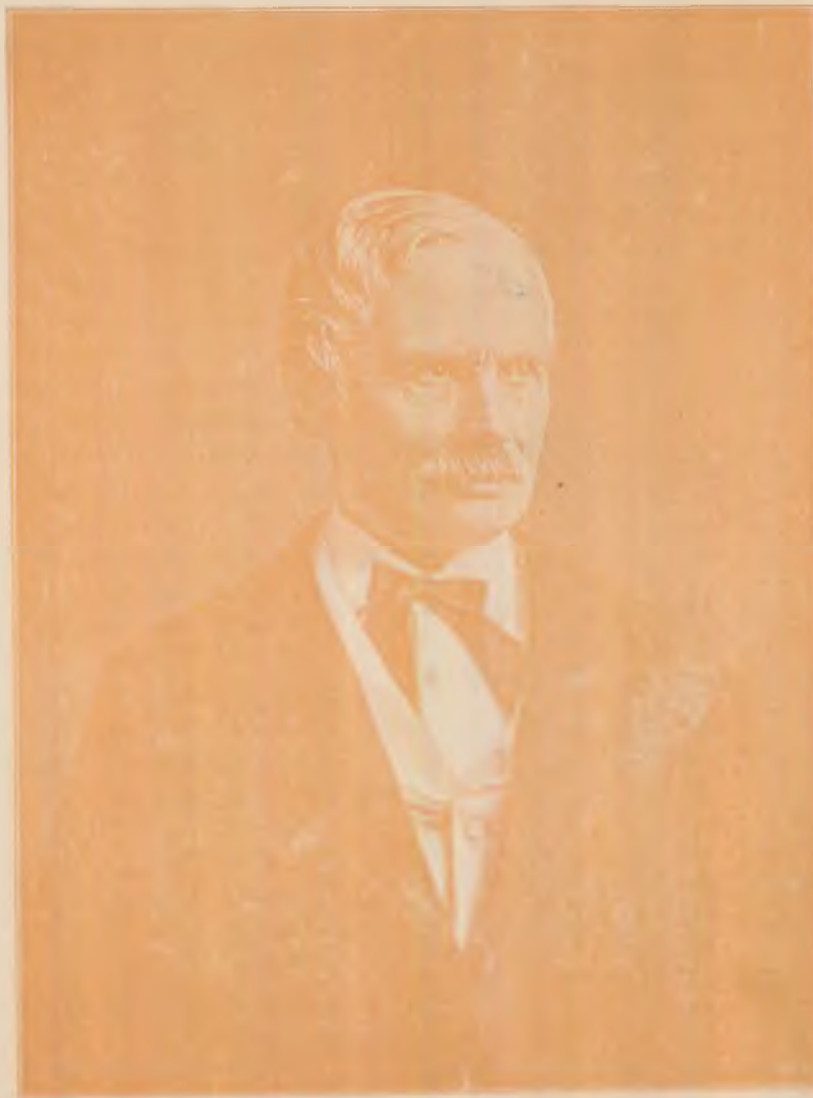
Păr tăiat, scurt și cărunț, față curată și sinătosă, trup svelt și voinic — étă portretul generalului Flaviu care la vrestă de 48 de ani părea numai de 35.

Generalul s'a retras ca se gaste odihnă, după atâtea osteneți, pace după atâtea lupte și liniște, după șgomotul și bubuitul tunurilor din lupte.

Dar nu se simția bine.

Dedat a trăi în tovărășșia camerașilor sei de arme, dedat cu șgomotul cetățitor și cu viața ostașescă, — începea se-i pară reu, că s'a retras în pensie — i-se părea așa de pustie lumea cu tote farmecile ei.

În zădar îi oferea na-

GEORGIE BARIT

tura atâtea panorame desătătore. În zădar se scula des de dimineță se priveșcă ivirea sorelui în totă maiestătea de după munții pleșuvi și cărunți, în zădar cutriera parcul cel grandios al castelului — nu-și afla nici o distracție . . . Era singur!

I-se părea așa de pustie lumea!

Tote-s în zădar, — vorbi generalul cu sine în o după amedi stănd pe culmea unei coline, și privind apunerea sorelui. — În zădar . . . omul e creat se trăiască în societate. Mie-mi trebuie societate.

Și abia acum începu a se gândi pe cine are de vecint.

Spre amedi-resărit era vėduva mare proprietăresă Ludovica M., da, Ludovica de cumva mai trăesce. Așa-i spunea tatăl seu când era prunc. Dar e mult de atunei. Se înteege că pe atunei Ludovica avea soț iubitor, care acum dörme somnul dreptilor. Acesta o scia eră-și din o epistolă a mamei sale.

Va se dică era vorbă de o necunoscută — cunoscută.

Preste Mureș, un ba-

ron bătrân cu soția sa. Doi oameni cari nici-odată nu-și părăsese castelul. Fără copii, fără dorințe și îndestulați cu viața asta, așa cum ni-se îmbie ea.

In cătrău să se întorcă deci? ... Cu ce se-și omore uritul.

Omul dela cetățî se află bine câțva timp în mijlocul naturii, dar numai câțva timp. Sosesce o vreme când se uresce și ără-și s'ar dori în elementul seu, în mijlocul salónelor și a societăților splendide.

Așa era și generalul Flaviu, cu capul plecat și trist, el coborea colina pentru a trece prin o pădurice ce conducea la castel.

O singură cărare ducea prin pădurice, pe care o putea omul percurge sau pedestru sau călare.

Era se iese ărăși la tuminiș, dar făcând cărarea o cotitură se vedu deodată față în față cu o călăreță.

Generalul remase pironit în pământ și salută soldătesce. Și-a fost uitat că a lepădat uniforma.

Acésta l'a adus în curcătură cu atât mai virtos că drăgălașa amazonă l'agrăi cu glas plin și vesel:

— Așa se vede că d-l a fost soldat, care cu lepădarea uniformei nu și-a putut lepăda și manierele cavaleresce de soldat.

— Eu sum generalul Flaviu, general retras.

— Da, știu că-s pe moșia d-tale și 'mî cer scusele. Am o nespună plăcere în mijlocul naturei și adese căutând paisage nouă mă depart prea mult dela castelul nostru. Iubesc natura și urêsc oamenii. Totă lumea dice că-s rea, — și tinera surise șiret.

Eu sum Zoe fata marei proprietăresă Ludovica M. vecina d-tale.

— Înî pare bine, nespun de bine, — dar abia dice generalul aceste cuvinte și drăgălașa amazona strinse frênele nobilului animal și dispăru salutând grațios.

Frum să aparițiune, murmură generalul cam supărat vedându-se ér singur. Dar nu așa de supărat ca mai 'nainte. Cel puțin avea un lucru prospet în minte la care se putea gândi.

Când a ajuns la castel sui în grabă la al doilea etaj și la prima oglindă din coridor se privi lung... lung...

Puterea-ți găci?! ...

O! inimă ominescă cum esci tu! nime nici-odată nu va putea pătrunde în imensitatea și infinitatea dorințelor tale! O! inimă tu până înceți de-a mai bate tot sperezi și te tot înșeli, tot trăsăli de fericire și te tot astringi de durere și nici-odată fericirea ta nu-i așa de multă și abundantă ca se dice: destul! ...

Dar durerea? ... O! durerea te sdrobesc și pre tine inimă! te sdrobesc sau te împetresce.

De celea mai multe ori te împetresce, și de aceea atâția oameni pe pământ nepasători, împetriți.

Și ce bine când durerea te împetresce...

Inima împetrită trăesce.

Dar vai de om când durerea sdrobesc inima. Atunci vine mórtea sufletescă... trista prevestitoare a morții trupesci... înlăiu se frânge inima, apoi se sdrobesc esistența.

Ce lucru jalnic! —

... Și generalul se privi lung în prima oglindă din coridor. Fața-i era rumenă, corpul svelt, voinic și plin de putere.

Nime nu i-ar fi dat mai mult ca 35 de ani, de n'ar fi fost părul cel scurt-lăiat, așa de cărunț și mustéța așa de sură.

Ajungend în camera sa de lucru primul obiect ce caută fu: un calendar. Privi la „Inserate.”

„Mijloc de colorat părul.”

Cromatique parisiene. Mare succes! Cel mai nou și mai neștricăcios mijloc, care numai odată folosit face ca părul cărunț, alb sau roșu, chiar și mustatele și sprâncenele se primescă colóre castanie, negră ori galbenă, după cum dorim. Se aplică forte ușor... etc. etc. La apoteca Venus, Paris.

* * *

Era vară. Murêșul șerpua lin pe calea bătută de vécuri și undele lui resfrangéu seninuri de cer. Doios resunau pădurile de cântecul paserilor și vintul blând de vară adia natura.

Muncitorii ștergeau frunți udate de sudori și borea săruta obrazorii de fete mari, secerătore.

Snopi de grâu remăneau pe urma muncitorilor și sórele predomnea și invéluea totul în dulcea lui lumină.

Miresme de flori trec prin aer și fericirea planază între cer și pământ.

Pe drumul ce trece printre grupele secerătorilor merge un tinér voinic și blând. Ochii lui de albastrimea cerului ce-l acopere esprimă o bunătate ce nu se pote descrie. Acésta oglindă a sufletului, ochii pote nici-odată n'a exprimat așa de fidel simțemintele unui suflet ca la Silviu. Înalt cu frunte deschisă, blând ca senina natură ce-l încunjură el pentru fie-care muncitor ce întim pină, are un cuvint de mângăere ori de încurajere.

Și cum duce amedja lucrătorilor se întâlnește cu generalul care scoborea dinspre pădure gânditor și trist. Silviu salută respectuos.

— D-ta esci d-l Silviu? întrebă generalul pe tinér fixându-l cu interes.

— Eu sum Silviu Dorotescu teolog absolut, respunde tinérul cu adânc respect.

— Multe bune am auđit de d-ta povestindu-sé. Teranii te iubesc mult. Fie-care are o vorbă bună pentru d-ta.

— Teranii 's sinceri și bunî d-le general. Ei dacă le-ai câștigat iubirea te ridică mai sus decât ești în adevér.

Ești modest, prea modest d-le Silviu, dar ved că duci amedja muncitorilor; nu te mai rețin. Sper însă că voi avea onorul a te saluta la mine când numai ți-se va da ocaziune.

— Înî voi ținea de cea mai plăcută datorință a vă cerceta, respunse Silviu și salutând cu respect și continuă calea.

— Blând băiat și sdraven, murmură generalul depărtându-sé. Teranul își cunoște oamenii! ...

Silviu era fiu de preot care însuși s'a dedicat tot acestei cariere sfinte și mari, dar în împrejurările noastre o carieră de mucenic.

Înarmat cu celea mai frumoase cunoștințe la vrésta sa, pregătit de a intra în luptă cu lumea, el era decis a merge în contra curentului, ori cât de puternic ar fi fost acest curent. Convins în sufletul seu despre adevérul Evangheliei ce predică, ardend de dorința să se aducă și însuși jertfă pre sine, — de va fi lipsă — pentru cel ce pentru noi s'a jertfit; suflet entusiast și nobil era capabil de ori și ce muncă, de ori și ce jertfă, numai se vadă resărind pre urma sa un neam de oameni cinstit, religios și creștinesc.

... Și cum mergea cu amedja secerătorilor, vedend muncitorii lucrând din greu, începu a medita:

— Ce lume întorsă! ce lume rea! ... Pentru ce ore atâta sbucium din partea invéțaților fără D-đeu?

De ce atâta luptă, numai pentru a scote, a smulge și din sufletele oamenilor cari duc greul lumii credința, în ideale, credința în un viitor mai fericit dincolo de mormânt?! ...

Pentru ce vreu ei se rumpă din sufletul sêracului unica mângăere ce i-a mai rămas, că dacă-i réu acum, va fi bine mai târđiu?! ... Pentru-ce?! ...

O filosofi fără inimă și suflet!

Voi a-ți stêrpit din sufletele vóstre până și drojdiile credinții și vedend-vé nefericiți a-ți dori se vedeți resărind pe urnele vóstre o lume desperată, o lume de ruine fumegende.

Cât de fericitore e sfânta ta credință Domne! Ce oameni bunî și fericiti crează ea!

Ideal sfânt, dar ideal întrupat în fiul tđu, e legea ta Domne. Cât de sfinte sunt și numai pomenirile creștinesce din tinerețele sale?!

Cât de înălțator e pentru om cultul ce ți-se dá ție Domne. Câte gânduri senine desceptă el în sufletul omenesc.

Lăsați o oamenilor, ce vă numiți invéțați, lăsați vă rog în numele mamei vóstre ce v'a născut, lăsați credința în ideale seracului, muncitorului!

Ce folos aveți că i-o răpiți!

Ce folos aveți voi că a-ți stêrpit'o din sufletele vóstre?!

Dacă voi credeți că-i amăgire totul, atunci cel puțin lăsați

în acesta amăgire sfântă pe cei buni. Căci ce-i puteţi voi da în locul acestei amăgiri? cum o numiţi voi?!

Vai, nimic... Ba mai mult ca nimic. Îi daţi desnădejdea.

Şi atunci când acesta desnădejde ar cuprinde pre toţi, o atunci ce va fi de voi?!... Vă a-ţi gândit la asta??

Atunci când a-ţi răpit din sufletul celui ce n'are nimic şi ceea ce a avut: credinţa în Dumnezeu său. Credeţi că făcându-l pe el materialist, precum voi sunteţi, nu-şi va cere şi el săracul partea de materie?! Şi dacă nu i-o veţi da, credeţi că nu şi-o va lua?!...

Atunci, numai atunci îi vedea ce a-ţi făcut şi ca odinioară conventul Parisului din marea revoluţie ve-ţi fi siliţi prin legi a decreta existenţa celui ce există şi fără a decreta voi, şi prin legi ar trebui eraş adăpat sufletul celui necăjit cu ideale, de se va putea.

Dar legile vóstre ar fi neputincioase.

E uşor a strica lumea prin legi rele, dar e greu a o reforma prin legi bune. Legea bună se pecetluiesc cu sânge. A lui Isus Christos cu sânge şi încă cu ce sânge a fost pecetluită?! — —

Silviu a intrat între clăcanii tată-ne-său.

Bărbaţii şi-au ridicat pălăriile cu respect, femeile l'au privit cu religiositate ér fetele româncuţe dragălaşe fripte de arşiţa sórelui de vară, dar delicate şi sănătoase... au tresărit.

Acei ochi mari albaştri, încăldiau sufletele feciorelor şi le umplea de un sentiment înalt, nobil şi fericitor.

Cât e de dulce vrăsta juniei. Trecută odată ţi-se pare că mirosă a primăveră numai gândind înderet la ceea ce a fost la acel vis sublim din cale-afară, care a trecut ne-

lăsând în suflet decât pomenirea, dar o pomenire care-i capabila se-ţi umple inima şi se te desmierde.

Secerătorii după prânzul adus de Silviu odiehnesc, alţi dorm.

Tot câmpul parcă dorme. Unii la umbra snopilor, alţi în umbra căpiţelor de fen. Ici-colo numai în depărtare cuviinciosă de cei ce dorm, grup de fete mari îşi povestesc fericirile tinereţii. Ele de comun nu dorm... fetele pururea 's mai harnice.

...Şi sórele ce mai înainte strălucea în totă splendorea acum se culcă pe sên de nori grei, şi pe urmă dispăre după ei.

Silviu priveşce norii de pe snopit aurii pe cari stă culcat şi admiră frământarea lor.

El vede cum din vreme în vreme acesti nori negri se lovesc şi scapără.

Ce sublimă e măreţa naturei!

Dar de-odată un durduit lung-lung face se răsune cer şi pământ, din răsărit la apus, din mēda-zi în mēda-nopte.

Muncitorii cari dorm se trezesc cu fetele pline de sudori... E zăduf...

— După amēdi nu sēcerăm, dice un bētrân sculându-se în picioare şi privind cerul.

— Va fi furtună, adauge altul.

Fetele rid şi glumesc, voioşe şi fericite. Sunt dedate cu primēdia.

Linuţa lui Procopie dice: Ne moţaim după amēdi. De ar da D-deu!

— De ar da D-deu dic toţi şi 'şi fac cruce, căci un fulger gādeai că aprinde cer şi pământ.

Cât curaj la risce copile. Silviu le admira. Nici o umbră de spaimă pe fetele lor.

Când tunetul bubue, îşi fac cruce şi-i bine.

E D-deu care durdue şi care portă norii. Ce sē ne fie frică, dic ele. D-deu ne găsesce ori unde.

Şi-i bine așa. Dómne étá minunile credinţii tale!

Încă câteva minute şi în mijlocul tunetelor, vinturilor şi a fulgerelor, şiroie de plóie se rēstegolea pre pământ.

Din spre pădure apare o călăreţá.

Calul spēriat de urcte şi fulgere, alia era înfrānat din partea amazonei.

Fetele o vēd şi una dice: Étá Zoe, care uresce așa de tare pe țeran.

— Nu m'así ureá pe calul ei se mi-l dec mie, dice alta.

— E o nebulie golá, femeile se umble calare, adauge o a treia.

Silviu trage consequinţele:

Vedí, — gāndesce — de tunete, de fulgere, de mânia cerului nu se tem acestea fiinţe nevinovate, pe când de un cal li-e frică.

Ce frumiosă-acea sfântá încredinţare cu care omul supunēdu-se lui Dumnezeu se scie la adăpost.

Dar mai că amazonei i-e frică de furtună. Celei ce nu i-e frică de cal îi frică de D-deu, când acela îşi manifestezá majestatea şi atotputernicia lui. Tuturor li-e frică, dar totdeuna. Unora li-e frică, însă numai când acel mare D-deu se presintă ca pedepsitor. Pentru ce? Pentru că-i puţină credinţă.

...Şi în adevēr călăreţá în ruptul capului fugea spre grupa de secerători.

Cuprinsă de spaimă sosí şi descăleá.

— Ce bine că am ajuns între omení — suspină ea. Mi-a fost frică de tot.

E tot una, răspunsē un bētrân. D-deu ne găsesce ori unde.

Aşa-i dar când sun între mai mulţi nu mi-e așa de frică.

— Asta provine de acolo, dice Silviu apropiindu-sē de vorbitor, că ve lipsesce credinţa, aceea credinţă sfântá pe care eu o admir decând a început furtuna, în acestea fete țerance, şi arată un grup de fete secerátore.

Un fulger cumplit lumina cerul întunecat. Zoe fata dómnei Ludovica (căci dinsa era) îngālbení şi se lipí de Silviu.

CĂMPENII.

— Și vi-e frică în adevăr D-șoră?

— Frică, mi-e nespus de frică, gângăvi ea.

— Și vedeți nui nimic pe lume mai frumos, ca o femeie curăjoasă, adause zimbînd tînărul.

Atunci Zoe își ridică privirea spre cel ce vorbea. Abia acum observă că e față în față cu un tînăr bine crescut.

Privi în ochii lui adânci-albaștri și se cutremură.

Nu mai era sentimentul fricei ce o stăpânea. Se părea schimbată cu totul.

— D-ta ești din Rotunda?

— Da, sum fiul preotului din loc, Silviu Dorotescu.

— Înt pară bine d-le, d-tale nu-ți frică?

— Mi-e frică în totdeauna în o formă, așa cum înt va fi și după trecerea furtunei.

— Și după trecerea furtunei de ce se-ți fie frică?

— De ce?... De D-țeu!

— De D-țeu??!

— Mă mir de întrebarea asta.

— Și eu de respunsul d-tale.

— Atunci nu ne unim de fel. Eu nu vă înteleg de fel.

— Nici eu, adausă Zoe.

— Durere, căci pe mine ar trebui se mă întelégă și o ființă care nici pe departe nu poșede inteligența d-tale.

— D-ta vrei se mă vatăm d-le!

Un fulger luci erăși urmat de un tunet surd în depărtare. Zoe păli.

— Ferescă D-țeu, eu n'am obicei se vatăm pe nime și mai ales n'am obicei se vatăm pe D-țeu.

— Cum poți vorbi astfel?!... Aici nui vorbă de D-țeu.

— Eu cred că ași vatăma pre D-țeu când ași afirma că mi-e frică de el numai în vremea furtunei.

— D-ta crești că D-țeu tună.

— Eu cred că D-țeu ocărmuesce totul.

— Natura d-le! natura.

Zoe se cutremură, țicend acestea. Plóia o pătrunsă prin vestmintele subțiri de amazonă. It era frig.

— Natura se ocărmuesce prin D-țeu. Eu așa cred și dacă cineva altcum crede... il compatinesc.

— D-ta ești preot? întrebă Zoe, care erăși se simți vatămată... Se cunosce.

— Nu sum încă, dar dacă D-țeu mă va învrednici voi fi.

— Nu-i mirare decî dacă cu atâta ardóre 'ți aperi principiele. Altmintrelea te asigur, nisce principii ruginite.

— Și de n'aș fi se fiu preot, tot o voi face acésta.

Plóia incetă. Zoe səri în spatele nobilului animal și țise zimbînd:

— A fost o conversație încordată d-le Silviu, dar mi-a făcut bine, nu mi-a fost așa de frică. Tare cred că și d-ta ai ținut la principiele d-tale mai mult de frica naturei, decăt că ești convins. Dór d-ta parî a fi om cult!

— Adeverata cultură nu răpesce dela om pe D-țeu! strigă Silviu ca se'l pótă auzi Zoe care deja sbura îndărăt spre pădure.

Bine țice bėtrănul secerător: „după amedî nu secerăm.“

Drumul spre sat era plin de bărbați și femei cari reintorcú la vetrele lor, mulțămînd de darul lui D-țeu.

* * *

În mijloc de păduri se înalță trufaș castelul marei proprietărese Ludovica M. Situat pe o colină blândă, par că dominéză împrejurul. Parafulgerule lui de pe turnurelele înalte țarėtau spre nori cu trufie și păreú a țice: scănteiați voi, trimiteti fulgere ucigătore și pustitóre, noi remănem neclintite. Vė prindem în sborul vostru de o clipită și vė mulcomim!

Spre acestea Parafulgere privea Zoe cand se reintorcea din preumblarea sa, plină de apă, după conversația avută cu Silviu și privindule medită:

Ce-mi vorbesce mie bigotul acela de frică. Ce frică? Ce pot fulgerele contra parafulgerelor? Sermanul cugetător din evul mediu!

Lumea se ridică și scuturand pulberea superstițiilor vėcurilor trecute, renasce mândră și trufașă basată pe sciință.

BISERICA ROMÂNĂ DIN LIPOVA.

Fulgerile sunt îmblândite, aburul duce în sbor pe muritorî. Electricitatea norilor servește drept mijloc de conversație, ruginitura secolilor trecutî e poleită, natura îmblândită și ținută în frâu de marele ingeniu omenesc și el, el un biet teolog încă cuteză a țice că nu-l înteleg!

... Și totuși, — continuă ea cu meditarea. — Era așa de blândă fața lui, așa de cinstite manierele lui. El nu vorbea minții, vorbea sufletului. Cuvintele lui au fost grobiane unele, dar modul cum le-a exprimat, da modul exprimării era forte fin... Și apoi privirea lui... privirea ochilor lui albaștri... ah! mi se pare că n'am mai vėdut așa ochi!! Și Zoe tremură odată din tot trupul. Nu s'ar putea spune de frig sau de amintirea acelor ochi, cari deși erau așa de senini și blândi, părea că-i arde amintirea.

(Va urma).

George Simu

Fire de tort!

M'a ris nevasta a sëră
 Și 'n față mi o-a spus
 Că până scriu io o vorbă
 Ea stă să tórcă un fus.

Ce lucru greu s'e fie
 Se adaugi câte un șir,
 Cum trage ea de ritmic
 Din caiet câte un fir?!

Se legi așa de-olaltă
 Idei lângă idei,
 Precum se adună tortul
 Mereu pe fusul ei!

Vai! câte nopți și zile
 Cu sufletul repus,
 Mi-am dăpănat gândirea
 Ca tortul pe un fus.

Din caiet poți tot trage
 Mereu fire de tort,
 El nu simte durere
 Și nu 'l dore că-i mort.

Când vrei se prindă gândirea-ți
 S'o îmbrăci în un vestmînt
 Tu rupi din al teu suflet
 Cuvînt după cuvînt!

Îți perdi par-că simțirea
 Și întinzi firul mereu —
 Se rupe însă o parte
 A sufletului teu —

Și când e versul gata
 Și-așa de întreg și viu,
 De-ți pare că grăiesc —
 Simți sufletu-ți pustiu.

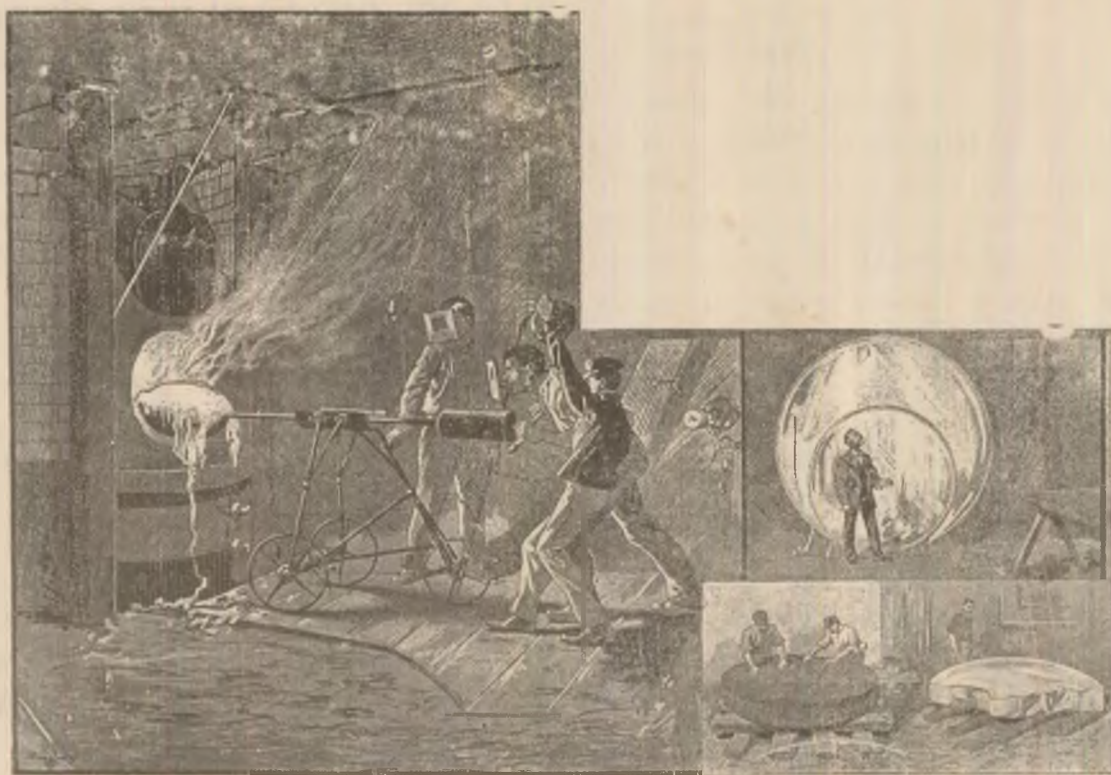
Căci sufletul din care
 Trași firele de tort,
 Nu-i caiet se nu simtă
 Și-l dore ca nu-i mort. —

Și-așa încet cu încetul
 Din viața mea s'a scurs,
 Un picur după altul —
 Puțin, și o am percurs.

Pe masă-mi stau grămadă
 Fuse pline de tort,
 Dar caietul gândirei
 S'e gata acuși de tot.

Nevasta mea! fii mândră,
 Vor fi de vre-un folos,
 Vedă, toate acestea fuse,
 Din sufletu-mi le-am tors!

Vasile B. Muntenescu.

LUNETEA CEA MARE DELA EXPOZIȚIA DIN PARIS.

Fii fericit!

— Novelă originală. —

„Ploiești, 15 Ianuarie 1898.

Iubite Tată!

Pe crăciun nu ți-am putut împlini dorința, de a merge la tine în Chișineu. Și așa fi fost prea voios, de petreceam serbătorile la olaltă. Dar n'am putut. M'am temut se părăsesc Ploiești. Cine are ceva scump, trebuie bine să se păzască. Sperez însă că serbătorile Pascilor o să le petrecem împreună, la tine în Chișineu ori la mine în Ploiești, unde vei voi. Acolo ai tu casă, aci fundez eu una. Par că ți-am fost amintit în epistola din ajunul Crăciunului, că mă bat gânduri de insurat. Acum sunt pe deplin decis. — M'am convins că mă iubesc din totă inima și cu tot sufletul ei, ear eu nu o iubesc mai puțin. Ne-am și logodit. Directorul liceului nostru ne e naș. A ne cununa însă nu putem, până primim învoirea și binecuvântarea ta, de care te rog foarte. Ne-ai face cea mai mare bucurie, dacă ai putea lua parte la nunta noastră și nu mă dubitez nici un moment că vei și veni, numai de îți va fi posibil. Fă deci, iubite tată, ce numai poți, și te gată de cale. Vei sta la noi cât te-a trage inima. Mi-ar părea rău dacă la această solemnitate n'ar fi lângă mine cel mai bun prietin și binevoitor al meu, scumpul meu tată.

Ca se ști cine e persona, care sperez se mă fericesc, etă pe scurt istoria ei:

E fată orfană de tată. Tatăl ei fu institutor la o școală primară de aci; el era ardelean de origine. Mamă-sa a rămas veduvă acu's 8 ani. De atunci și-a căpătuț pe cei trei fii mai mari și acum are numai pe Linica, logodnica mea, a cărei portret îl alătur se-l păstrezi în album lângă al meu. Trăiesc ambele în căsuța lor proprie. Nici n'au altă avere decât căsuța aceea. Sunt însă de o hărnicie nespūsă și de o onestitate rară. Mama sa are numai o mică pensime, dar prin buna ei chibzuelă, nu numai că n'au dus lipsă de nimic, dar și-a putut cresce și căpătuț pe toți patru copii, mai bine de cât mulți cari dispuneu de averi mari. Sperez, că Linica nu va fi mai puțin bună și păstrătoare de cât muma sa. Ei — de nu m'oiu înșela în speranță — voiu fi cel mai fericit din muritori. Așa, că sum de invidiat tată?

Dorind se ne vedem cu bine pe 10 Februarie, când ni-a fi cununia, te sêrută cu iubire al têu fii supus

Dr. Teofil Sprânceană
profesor la liceu.

Acastă epistolă sosi la d-l avocat din Chișineu, Dr. Modest Sprâncenow, în 20 Ianuarie 1898 sêra, și el o ceti în câteva rânduri dup'olaltă, apoi o puse la o parte gânditor, și ear o luă și o ceti din nou, și lacrimi mari ca bobul îi inundară ochii, și ridicându-se de pe scaun, se preumblă tăcut prin odaie în sus și în jos, cu mâinile la spate. Apoi se aședă ear pe scaun cu un oftat: „Fii fericit, iubite Teofile, ești și demn de fericire, că ești mai cu minte decât tatăl teu!”

Domnul avocat Dr. Modest Sprâncenow fu fiul rezeșului Petriceic Sprânceană. De loc era dintr'un sat din apropierea Hotinului. Tatăl seu îl purtă la școlele din Hotin, unde rușii îl făcură din Sprânceană — Sprâncenow. Cu acest nume merse la Chișineu și de acolo la Moscva, unde luă doctoratul în drepturi și de unde se întorse în capitala Basarabiei ca avocat plin de speranță. Era ficior frumos, blond, deștept și cu manieri fine. Putea alege dintre fete, pe care ar fi voit. Tatăl seu trăia încă când

și-a deschis el cancelaria de avocat și ar fi voit sê-l vadă aședat și cu muieră până era încă în viață. De aceea-i făcū în mai multe rânduri propunerea să se însore, se iee pe Blanca fica preotului dela ei din sat. Drului Modest Sprâncenow îi era Blanca dragă ca sufletul, că era frumoasă ca o zină și bună ca pânea cea bună și modestă ca o viorică. Dar nu se încumeta se o iee de soție. „N'are avere,” își dicea el, și n'are barēmî nêmurî cu influință. Tata n'are de unde 'mî da avere, că cu partea ce mi s'ar fi cuvenit din moșie, m'a purtat la învățături; ce mai este trebuie se dee zestre la cele 4 surori a mele. Drept aceea, muieră mea trebuie se fie fată cu zestre și cu nêmurî de greutate.“

Așa fiind lucrul n'a luat pe Blanca, ei a lăsat se o iee un prietin al lui, ce rivnea la muieră frumoasă și cu minte — nu la averi și nêmurî de greutate, ear el și-a aflat una după cum căuta.

Era adica în Chișineu un farmacist avut, rus, cu numele Petru Potcow și avea numai o fată, pe Olimpia. Petru Potcow avea un frate viceguvernator al Basarabiei, un cumnat general în armata marilor țari. Cu o așa fată s'ar fi însoțit el bucuros, într'o așa familie visa el se între. Și-i succese. Că Olga de și era fata unor părinți avuți și nepôta unor unchi cu influință, nu era nici ruptă din sôre, pe lângă că n'avea pic de vino-'n-côce. Ear tinerul avocat Modest Sprâncenow era frumos și cu maniere fine, era avocat cu vață și cu viitor. Deci — nu apucă se o cêră de douê-ori și logodna fu indeplinită și după câteva săptămâni — nunta. Acum era avocatul Sprâncenow în culmea mării sale; avut era, nêmurî cu greutate avea, procesele le câștiga mai ușor decât alți avocați, averea crescea vedend cu ochii. Era tot voe bună, tot gală, tot lux, atât el cât și Olga lui.

Erau însă mominte când se gândea el: dacă la averea acesta frumosă ar fi Blanca în loc de Olga! Dar curând îi treceau acele gânduri, că era pururea ocupat, orî cu afacerile avocațiale, orî cu petrecerile familiare, cari nu avêu sfârșit și așa numai rar își mai aducea aminte de Blanca, care acum era nevastă fericită a unui mic funcționar.

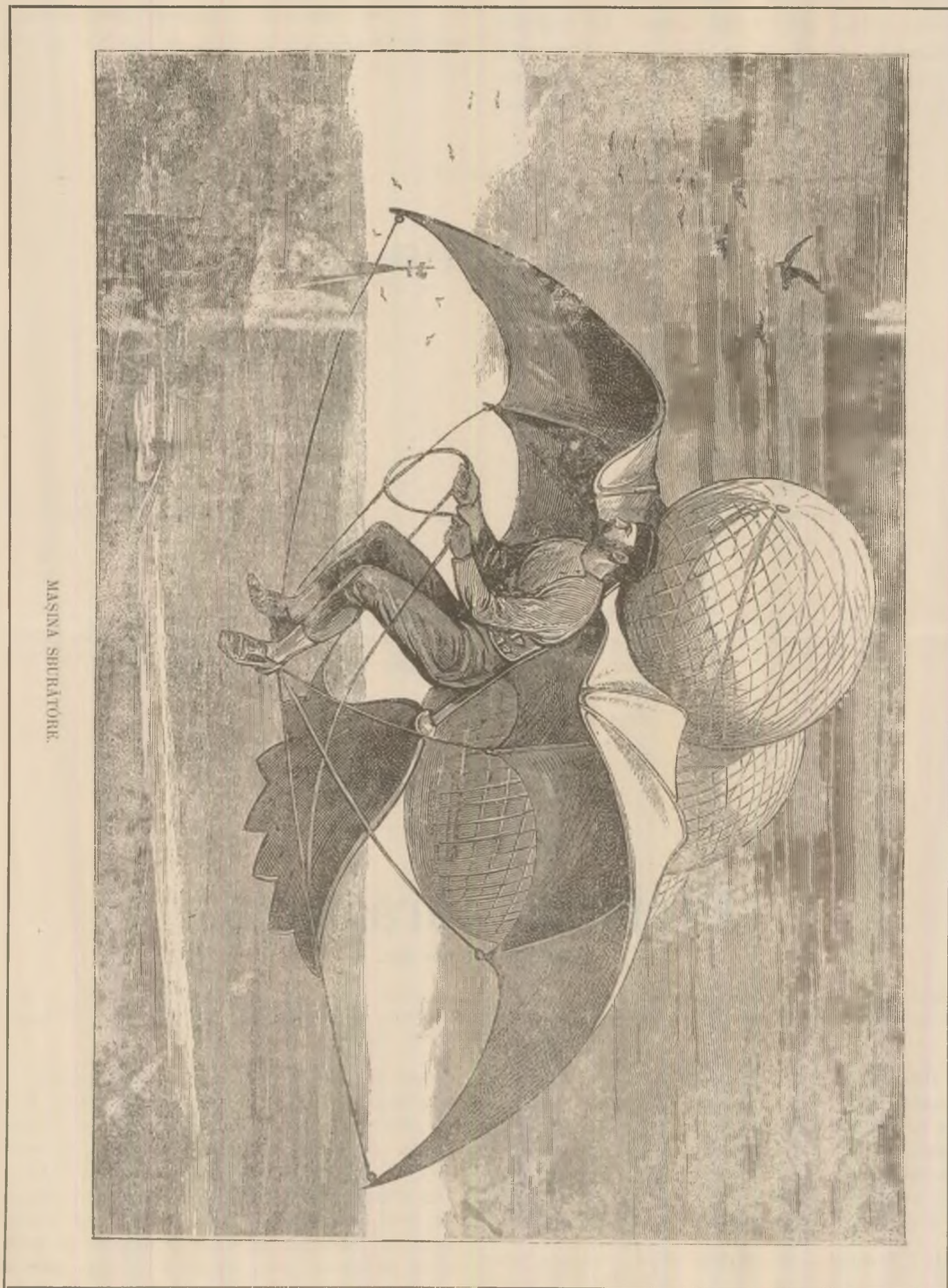
Așa trecură vre-o 12 ani, în care timp Olga îl dărui cu câți-va prunci, din cari însă numai doi îi trăiau. La vre-o dece ani după căsătoria lui cu Olga se întimplă rebelul Ruso-Turc. Cete de Muscali, Cazaci și de Tatarî se strecurau din totă Rusia și trecend peste Basarabia și România mergeau în Turcia la bătaie. Atunci veni din Petropole și generalul Petrow, unchiul lui Olga, și staționă o di și o nôpte la nepôta lui în Chișineu. Drul Modest Sprâncenow făcu un ospet mare întru onôrea unchiului nevestei sale, la care luă parte totă oficerimea subalternă lui Petrow. Sêra fu bal în salônele lor.

Intre alți oficerî fu ospetat cu aceea ocașiune și că-

pitanul Mirza, un tatar cât un deal, spătos, crunt, buzat. Acesta era un jucător escelent. Totă sêra jucă cu dîmna și beu frățietate cu domnul casei, se făcură prietini, un tatar cu un moldovean moscovit.

Dar dreptă-i dicala: „Prietinul, ori îți aprinde casa

ori îți fură borêsa!“ Apoi dacă prietinul îți e un soldat, apoi se sci că mai totdeuna o pătesci. Că soldații ăștia de și nu sunt chiar toți cei ômeni primejdioși în resbel, dar sunt grozav de primejdioși în timp de pace, în casele bărbaților cu femei ușurele. Așa se întimplă și aci.

MAȘINA SHURĂTORE.

Ospêțul a trecut, dar nu și suvenirile lui. Ostași au trecut în Moldova și de acolo în România și Turcia, s'au luptat, au învins și s'au întors. Pote nici nu învingea așa lesne, de nu se ruga evlaviôsa Olga ca atâta insis-

tința lui D-deu se ajute armatei pravoslavnice rusesci, în care se afla și capitanul Mirza, tatarul buzat.

La venirea *înderet*, cum se întimplă, cum nu, destul că tatarul Mirza capitanul, care acum era major, remasé

în garnisóna din Chişineu. Unii spunéu că el s'ar fi cerut, gurile rele însé susţinéu că dómna Olga a pus o vorbă la unchiu-so în acésta causă. Cine avu drept şi cine nu, nu pot spune, destul că majorul Mirza remasé în Chişineu şef de garnisónă şi prietin de casă a Drului Modest Sprâncenow sau mai bine đis a dómnei Olga.

Prietinia acésta dură multă vreme, dar bagséma şi prin Basarabia-i ca şi pe la noi: ce-i prea mult nu-i sănătos. Lunea prindea a face gloste pe conta prietiniiei acesteia, căci sciţi đisa: „Multe lucruri mai curund

le vede satul decât bărbatul.“ Dar dela o vreme işi deschise şi bărbatul ochii şi se turbură în inima lui cea de moldovean şi incepu cătră nevasta lui așa:

— Olga, pe socotéla noastră au eşit vorbe în lume şi acésta-i lucru urit. N'ai audit şi tu ceva din ele?

— Ce se aud?

— Se vorbesce că majorul Mirza a rămas în Chişineu de dragul teu şi că tu me tradezi şi ţii amor neiertat cu el!

(Finea va urma).

I. P. Retegan.

La Iulia...

*Tu, ce şedi la umbra dulce
Umbra dulce a codrului . . .
Şi-ţi aşterni simţirea 'ntregă,
Simţirea întrégă dorului:
Mai ţii minte, — n'ai uitat,
Vorba ce ţi-am frendonat,
„Şi că te iubesc, îţi place?
— Iuli dragă, n'am ce-ţi face!“*

*Ochii tei ca doue stele,
Doue stele, dor şi jele, —
Cine dice că privesc,
Că privesc — şi nu vorbesc? . . .
Şi tu ore ai uitat
Vorba, ce ţi-am frendonat
„Şi că te iubesc, îţi place? . . .
— Iuli dragă, n'am ce-ţi face!“*

*Şi de când sciu al têu nume,
Al têu nume, dulce 'n lume,
Stau se mor cu doru 'n braţe
Doru 'n braţe, ce mă înveţă,
Se-ţi şoptesc neîncetat,
Sânt cuplet şi adorat:
„Şi că te iubesc, îţi place?
— Iuli dragă, n'am ce-ţi face!“⁽¹⁾*

Pictorul fără voiă.

Comediă într'un act.

Personele: Pictorul *Murdărescu*, *Porfir* ucenicul lui, *Măriđra* (cameristă), *Ruđa* (bucătăresă), *Haralamb Spărios* (angloiat), *Un poliţai*. — Acţiunea se petrece într'un oraş din provincia. Un laborator de pictură în care sunt mai multe tablouri şi table. Într'un colţ are un divan, o masă şi patru scaune. Porfir ucenicul¹ şedend pe un scaunel piseză văpsele.

Porfir: Bată-vé Precesta lui Dumnezeu văpsele de voi, ce praf mai slobođiţi! Mă mir că nu ameteşc! No artă, departe me voiu duce cu tine, departe, ca iepurele cel împuşcat. Mă mir de tata şi de mama ce voiesc cu mine, când le-am spus odată, că nici ştiinţele gimnasiale, nici artele nu-s de mine. Ađi-măne devin fecior şi nu-s nici artist, nici filosof, nici măiestru şi nici plugar. Adecă nu-s nici în car nici în telegă, şi lor, nici că le pasă de

viitorul meu. Mancele focul prejudiţii şi capriţii, rele-s unde se pun. Mama ar fi vrut se devin mare proprietar, dar n'am avut în ce, căci tata a aflat de bine, că până ce voiu cresce, posesiunile căpătate cu mama se descereşcă într'atâta, ca mie nici atâta se nu-mi rămână pe cât aşi călca odată. Tata? El ar fi vrut se mă facă ministru, dar înzodar, căci mie nu mi-a plăcut să-mi fac capul moră cu învăţăturile cele multe şi varii, şi așa, ca totuşi se devin om mare, m'a dat d-lul Murdărescu, că acesta se mă facă pictor de renume european. Şi se va alege ceva din mine, căci progerez de minune; de trei ani am ajuns până acolo că şi ađi pisez văpsele (Cântă):

*Di de đi se frec văpsele
M'am urit atât de réu,
Încât când le ved, de ole
Devin schilod, nătărău.*

¹⁾ Dela d-l S. P. Simon preot în Nuşfalău primim o epistolă de următorul cuprins:

„On. D-le Redactor!

Ve trimit acesta poesie, spre publicare, mi-e comunicată de un tiner poet, care promite mult, şi care Vă va mai trimite şi alte opere de valoare.“

Primim cu plăcere astfel de scrieri şi cu multă bunăvoinţă, deschidem colónele Revistei noastre tinerilor cu dorinţa de aşi cultiva talentul lor şi pe acésta cale, pentru ea se potă deveni buni sciitori. [Red.]

Se pôte mai rea viață
Caș'a mea, și mai greu chin?
De fόμε, sete și grêtă
Stau se beau chiar terpentin.

Rarî ca corbiî albî in lume
Sunt artiștii norocoși,
Și puținî ađi la renume
De pictură au fost scoși.

O, sublimă e pictura
Talent de ai și noroc,
La din contră-ți cască gura,
Dar nu ți-o umple de loc.

Inzedar reclama mare
Ce-o are măiestrul meu,
Când mie 'n loc de mâncare
Se ajuns imîi dă mereu.

De cât și astăđi și mâne
Sê 'ngit sêc, sê beau amar,
Mai bine sê fiu un căne
Stăpănit de-un măcelar.

Acu ride cu gura în pumni Toma Potlogă de mine, care ca copil de țeran n'a învățat numai școlele din sat, dar ađi de și e de o etate cu mine e calfă, și capătă plată; se imbracă ca tata și e încălțat mai bine ca principalul meu, căci nu de geaba a învățat meseria cismășitului, ca se nu-și facă călțăminte pe plăcere; ér eu, am fundoiul spart și prin păpuși imîi ies degetele. Dar n'am ce face. când tata și mama se pörtă cu un așa dispreț față de meserii, încât pre mine, care numai spre meserii am aplicare, mă jertfesc caprițiilor lor. Măcar se mă fi dat la un zugrav de odăi, orî la un vâpsitor de lemn, dar nu, ei numai pictor voiesc se devin, când-colo ar putea se scie că spre asta trebuie a se nasce.

No, nu face nimic, mă voiü scii eu spăla de murdăriile domnului Murdărescu, care numai că înșelă baniî de la ei, dar pe mine nu mă învață la alta de cât, că mă bate, mă flămândește și se servește cu mine. [Cineva bate la ușă Porfir își légă cu grabă pre lângă el un șurț și-și pune o căciulă comodă a domnului său pe cap și apoi ăice]: Intră!

Mărióra: Am onóre la domnul pictor Murdărescu?

Porfir: Da, sum eu. Cu ce vă pot servi?

Mărióra: Domnule, de s'ar putea vă rog că de pe acêsta fotografiă se-mîi faceți una mai mare, sciiți în formatul unei icône.

Porfir: [Privind fotografia.] Se pôte. Cum nu, pentru o ființă atât de frumoasă și drăgălașă tôte se pot.

Mărióra: Mă rog, mă rog nu mă luați în ris.

Porfir: Se rid de cea mai perfectă frumsetă? Cum și gândiți la așa ceva? Dar vă rog, cum vreți fotografia, în negru numai ori colorată?

Mărióra: Aș vrea colorată, dar mă tem că așa mă va costa prea mult.

Porfir: [Pișcându-o cu drépta de obraz, zimbind.] De ar trebui se culeg stele de pe ceriu și sê le pun pre ea și totuși vi-o ași lucra ieftin.

Mărióra: Pentru cât imîi veți face-o dară?

Porfir: Pre lângă o tocmelă lungă pentru puțin, ér pre lângă tocmelă scurtă pentru mult.

Mărióra: [Zimbind.] Nu vă pricep. Eu vreau tocmelă scurtă, căci mă grăbesc acasă, de vreme ce se apropie améđia, și am se pregătesc masa, căci de nu, mă va probози stăpăna; dar tot-odată vreau ca nici prețul se nu fie prea mare.

Porfir: La cine serviți?

Mărióra: La primarul orașului.

Porfir: E bine; imîi vei da 10 coróne, dintre cari 5 imîi vei da acuma, și mă vei săruta de 10 ori și de 10 ori când te vei duce.

Mărióra: Ciudat gust și mare preț.

Porfir: Mai ieftin nu se pôte.

Mărióra: Baniî căți ceri ți-I dau, dar alta nu.

Porfir: Imîi pare rău, dar la mine prețurile sunt fixate și têrgul, respective tocmelă nu are loc.

Mărióra: [Prefăcându-se a fi mániosă.] Om rău!

Porfir: De-ați scii cât sunt de bun, și cât de bine lucru, partea a doua a prețului mi-ați da-o fără ca sê-o fi cerut.

Mărióra: [Sfiiciósă.] E bine, fie, dar săruturile le veți căpăta când voiü veni după icónă.

Porfir: V'am spus că tocmela nu are loc, și-așa imîi pare rău, dar fotografia altcum nu vi-oiu face.

Mărióra: Fie și așa, (îi dă cele 5 coróne și își întinde gura sê-l sărute).

Porfir: Sărutul care l-a căpătat Adam mai întâiu de la Eva n'a putut fi atât de dulce.

Mărióra: Numai aveți grijă nu cumva se vă perdeți și domniavóstră raiul; vreau se ăic capul.

Porfir: Capul nici la un cas nu vreau se-l pierd, căci fără el n'ași fi nici un om, ér raiul de-aci încolo sper se-l dobândesc.

Mărióra: Vielénul de d-ta, la ce nu mai gândesci óre?...

Porfir: La iad nici când, la raiu în tot-déuna.

Mărióra: Câte óre pot fi? [Se uită la un ciasornic ce-l are într'un mic buzunarel al blusei.] Ah, pentru Dumneđeu, acuși vor fi 12. Când se vin după icónă?

Porfir: Măne la 4 după améđi.

Mărióra: Bine, numai sê fie lucrat bine și frumos. [Se duce.]

Porfir: [Ridénd] Lasă pe mine. [Singur] Adracului pictor; de ași scii picta, cele mai frumoșe fete la mine ar veni ca se le fac în mare fotografiile, căci lucrul meu e ieftin și pe plăcerea lor, dar așa se nu dau de vre-o belea, jumétate prețul l'am căpătat, când-colo eu nu mă pricep numai la sdrobirea vâpselelor. [Cineva bate la ușă.] Intră.

Ruja: Domnule, fiind-că faci icóna cameristei nóstre Mărióra am grăbit.....

Porfir: Ce vrei cu mine?

Ruja: Eu sum bucătărăsa d-lui primar și fiind-că am auđit dela Mărióra, că d-ta scii se faci fotografiile în mare, și încă pentru preț mic, am adus și eu pre a mea se mi-o faci.

Porfir: [La o parte.] Cu asta o se vorbesc altfel. [Cătră ea:] Se ved fotografia.

Ruja: Iată-o!

Porfir: [Strimbând din nas.] Cu asta mă rog voiü avea mai mult și mai greu lucru, și prin urmare și prețul va fi mai mare.

Ruja: Nu-mîi pasă fie și mai mare, dar nu al banilor ci al...

Porfir: Baniî se vor compută în prețul lor, nici mai mult nici mai puțin, numai cât că va costa mai mult ca al Măriorei.

Ruja: [Ridénd] O scumpul meu Domn, asta o vréu și eu, căci de mult doresc a mă vedea pictata prin o mână dibace în mânuarea penelului.

Porfir: Atuncî ți-ai ajuns scopul dorinței. Cum eu pictez pictor în lume n'a mă pictat. Sciu ca ți-oi satisface pretensiunilor.

Ruja: Cât m'a costa?

Porfir: 20 coróne.

Ruja: [Mirându-se.] Domne păzesce! Ce cugeți D-le, 20 coróne de abia capăt la lună pentru-că imîi frig manile și ochiî fierbënd stăpănilor de mâncare. Îți dau 10 coróne, și ca se nu ăic că nu îți plătesc măi mult ca ea și îți dau și 20 de sêrutări.

Porfir: [La o parte.] Pfiu! [Cătră ea.] Mă tem că prea ți-a amiroși gura a usturoi...

Ruja: Dórá a ananas?

Porfir: Cred că te-ai frecat și preste nas?

Ruja: Cu portocal și lámâi.

Porfir: Dac'ai fi ca cea dintăiu.

Ruja: Pre cât e de ciudat, pre atât e și de original. Am auđit că așa-s artiștii, glumeți, drăgostoși și cei mai mulți rânticoși.

[Cătră Porfir.] Domnule, vreme de a zăbăvi n'am, lasu-ți fotografia sau nu?

Porfir: Dacă-mi plătești prețul înainte da.

Ruja: Partea primă ori a doua a tocmelei?

Porfir: Prima, adecă banii.

Ruja: Dar sărutările?

Porfir: Măne când vei veni după iconă. [La o parte Ptii]

Ruja: [Dându-i banii.] Bine, dar te rog se mă faci frumoasă.

Porfir: Lasă pe mine.

Ruja: Atunci nu 20 ci bucuros o 100 sărutări ți-oi da (se duce.)

Porfir: [In urma ei.] Ai prea îmbătrinit Evo, ca se mai poți amăgi pre Adan. No, acum har Domnului am bani; 25 corone e o sumuliță considerabilă inaintea unui om cum sum eu. Acesta imi este cel mai ciuștit câștig de când trăesc. Domnul Murdărescu atâta bani nu câștiga într'o săptămână. O, de-ar mai veni încă orecine ce bine ar fi; și așa măne o să-mi iau adio dela arta picturii și aș vrea că măcar pre acesta cale să-mi las în urma mea un nume neperitor. Sciu, că se vor supăra pre mine părinții, dar n'am ce face, căci eu nu vreau că până în vreme să nu se alegă din mine nimic, și se devin proletar. Voiu proba la vre-o meserie, căci meseria în lumea de adă e plug de aur, ea plătesce cu muncitul pă-

Lucrători din minele de diamant dela Kingstown (țara Kin's rley).

mentului și cu multe alte oficii și domni din cari de abia te alegi cu ceva. Ce bine era de aș fi mers încă atunci la meserie, când profesorii din gimnasiu mă sfătuiau la asta! Dar nu-ți târziu încă, mai bine acum de cât nici-odată. [Cineva bate la ușă] Porfir [vesel.] Ah norocule că bine imi colindăi astăzi! Intră! Un domn: Am onore a mă recomanda: sum Haralamb Spărios, și am venit domnule pictor ca în numele pretenului meu Ion Găscoiu pre care l'ai vătămât cu purtarea-ți necorectă de adă. să-ți fac cunoscut, că ești provocat să-ți dai satisfacție, adecă ești provocat la duel, drept aceea îți trimite secundanții....

Porfir: Unde să-ți trimit?

Spărios: La „arborele verde“ nr. 8, căci noi încă vom fi acolo...

Porfir: Ba trimiță-ți sgârceiurile, căci ele-ți sciu cari pe unde-s, căci mă rog d-tale, soții mei de secunde au fost atâta, încât nu le sciu numărul, și-apoi e și de mult de când am părăsit gimnasiul...

Spărios: Imi pare că te prefaci a nu mă înțelege.

Porfir: [Mănios.] Ba eu te înțeleg încât te înțeleg, ci d-ta nu vrei se mă pricepi pre mine.

Spărios: [serios] D-le, ai grijă, aici e vorba de repărarea unui onor vătămât și de o satisfacție cavalerescă...

Porfir: Eu n'am nimic cu norul vătămât de săgeta cavalerescă.

Spărios: Nu-ți bate joc domnul meu de o chestie atât de fină, căci eu încă imi știu datoria...

Porfir: Asta e treaba d-tale, cui cu ce îi ești dator, îi plătesce.

Spărios: Așa miserabilule?!

Porfir: Așa dobitocule, dar ce ai cu mine? ce ți-am făcut? Iar stai, că te aduc eu în ori, dacă te-ai pierdut din ele. [Ia o măciucă ce o are la îndemână, și când se-l croescă preste spate pre Spărios, acela o tulesce prin ușă afară singur] Domne nu-ți avea grija, dar ce a și vrut ore mișelul acesta de la mine? N'am avut cu el nici un cuvânt de când me știu, nu căci nu-l nici cunosc. Dar mai vină încoco încă, că știu Domne că-l plesăz. de nu m'a uita nici când s'a gata de duca pe ceea lume. O norocule că nestatornic ești! Dar cota, cotă, că me și uit că încă ați n'am mâncat nimic. Mă duc până în cărciuma de alături să-mi iau vre-o trei franzele și un tăiar de ațuri. [Se duce].

Murdărescu: [Năcăjit] Asta e prea mult, el să fie premiat și eu cu capul spart. [Își tocmește legătura ce o are pre cap.] Pare că și iadul s'a resculat în contra mea. Unul mă invinuesce cu una, altul cu alta. și în cele din urmă un vâpsitor prăpădit imi

NATALIA

sparge cu un scaun capul în cafenea, între atâta omenii. Capul meu? capul acesta, în creierii căruia s'au zămislit atâtea capd'opere, ca și cari pictorii alor zece vécui nu-s în stare se producă. O răutăcioșilor ce nu sunteți în stare a face! Dacă de tot cu nedreptatea voastră nu mă puterăți ucide sufletesce, vrurăți a mă omori trupesce. Dunnețeu din ceriu vă bată! [Strigă] Porfire! unde ești?

Măriora: [Intrând] Mă rog unde e pictorul Murdărescu.

Murdărescu: Ce vrei cu el?

Măriora: 'Iam adus și cele 5 corone cu cari i-ași mai fi dătore pentru fotografia ce mi-o face.

Murdărescu: Eu? Mie?

Măriora: Cu d-ta n'am nimică ei eu pictorul Murdărescu.

Murdărescu: [Uimit] Cu pictorul Murdărescu? D'apoi că doră eu sum acela.

Măriora: Pote să fii și d-ta, căci de murdar ved că ești murdărit, dar pictorul pre care eu îl întreb e altă pănură de om; tinerel și subțirel cum ar fi tras prin inel.

Murdărescu: Ai smintit copila mea numele și locuința.

Măriora: Doră s'a mutat de aici?

Murdărescu: Pictorul Murdărescu nu.

Măriora: Atunci vă rog spuneți-mi de vine în curund?

Murdărescu: Eu nu te pricep copilă.

Măriora: Las în loc, căci doră de aceea ești cercuit la cap, ea se nu mă pricepl.

Porfir: [Cântând]:

Cine n'are noroc n'are
De cum nasce până móre,
Nici eu n'am, nici n'am avut
De când mama m'a născut.

Bată-l Precesta lui D-țeu cărciumar de jidan...

Murdărescu: Ce ți-i mēi?

Porfir: [spărios] Nimic domnule Murdărescu, m'am împedecat de o petră și de aceea-s mănios.

Măriora: [La o parte] Omenii aceștia ș'or schimbat sufletele.

Porfir: Ba numele.

Măriora: [Cătră Porfir] Ți-am adus și cele 5 corone; apucate-ai de lucru.

Murdărescu: De ce lucru?

Măriora: Ți-am spus și mai înainte, de ce mă întreb? [Cătră Porfir] Domnule Murdărescu ori-cum te și chiamă, te-ai apucat se-mi luca fotografia?

Porfir: [hesitând] Apu... ba... ba... apu... ba încă... nu.

Murdărescu: Prăpăditule [cătră Porfir] ce ai făcut? În ce joc necinstit mi-ai murdărit frumosu-mi nume?

Ruja: [Intrând] Tu aici Măriora? [cătră Porfir] Cum îți succede fotografia mea?

Murdărescu: Ce fotografie?

Ruja: Lăgă-te unde te dore; cu d-ta n'am nimic.

Murdărescu: (mănios cătră Porfir) Ce ai eu femeile aceste? Ce caută la casa mea? Imi dehonestezi casa? Afară din casa mea prăpăditule și prăpăditelor. [Le deschide ușa]

Ruja: Nu-ți (ți léfa¹⁾)? că-ți despice căpățina cu ploierul acesta.

Măriora: Nu ne ducem până nu ne căpătăm icónele plătite cu bani scumpi.

Murdărescu: [deschidend feresta] Polițai!

Porfir: Pentru Dunnețeu domnule nu mă nimici!

Ruja: Fotografia, căci de unde nu te denunțăm.

Porfir: Ai puțină răbdare. [Incinge un penel gros într'un vas cu vâpsele și-i trage cu el preste buze].

Ruja: [Sberând] Ajutor, ajutor!

Un polițai: [Intrând] Cine, pre cine omoră aici?

Porfir: Domnia ei [arătând pre bucătarăsa Ruja], s'a îndrăgostit de domnul Murdărescu și fiind-că domnia lui nu-l împărteșce simțemintele dragostei, în nemărginita-i desperare, voi să se învenineze cu terpentin, dar spre norocire a beut din vâpsele numai.

Ruja: Fotografia!

Porfir: Tablou.

Cortina cade.

Antoni Pop.

¹⁾ Gura.

Un sunet de toamnă.

*Cad frunzele și trist prin aer sboră,
Selbatic ventul lung și greu vâiesce
Natura de durere se sfârșesce:
Pustietatea toamnei se scoboră!*

*Departe'n cetă codrul se răresce
Făcut pustiu, aproape ca se moră...
Acest tablou al morții mă'nfioră
Și gânduri negre'n minte îmi trezesce!*

*Speranțe veștede, pre veci sburate
Cum me-ați lăsat în brațele durerii...
Prin inima mea goală și pustie.*

*Tomnatic ventul desperării bate....
Se poate se-ni sosască'n pragul verii
A vieții mele toamnă timpurie?!*

Emilian.

Adevăruri și sentințe.

— Din limba italiană. —

Fisonomia este icona sufletului.

*

Cumpătarea este comora înțelepciunii.

*

Interesul, plăcerea și gloria sunt cele trei motive ale asocierii și a conduitei oamenilor.

*

Rățiunea voiesce necesarul, amorul propriu caută plăcerea, ăr pasiunea pretinde superfluul.

*

Pomiș mari adese ori dau mai puțină umbră, decât cei mici.

*

Escesul pasiunilor este de comun cauza nefericirii oamenilor.

*

Iubirea de necumpătare este dușmanul, care aduce oamenilor cele mai mari stricăciuni; dușmanul, care ne debiteză puterea, ne răpescă averea și ne strică cel mai mare bun: sănătatea.

*

Sgârșiții sunt asemenea cailor, cari portă vin, însă beau apă; asemenea măgarilor, cari cară aur, însă mănă polomidă.

*

Calea de la virtute la viș este cu mult mai scurtă, de cât de la viș la virtute.

*

Dela bunătatea legilor, dela probitatea oficiului, dela obedința sudiților, dela bravura soldaților, dela spiritul speculativ al comerciantului și în fine dela activitatea economului, atărna vigorea și prosperitatea statelor.

*

Fidelitatea, gloria și bravura caută se fie problema unui soldat, dacă voiesce se fie adevărat apărător al patriei.

*

Nefericiții află mângăiere în speranță.

*

Omul numai atunci se pote cunoscă mai bine, că ce plătesce, când jocă, când e mănios și când e beat.

*

Lumea e plină de nemulțumire, trăiesce pentru nemulțumire, lucră pentru nemulțumire și tot-deuna are a face cu nemulțumirea.

*

Dușmănia este pentru suflet aceea, ce este fortuna pentru aer.

*

Omenii se înșelă, dacă cercă norocul în plăceri și îngâmfări, pre când în acestea află numai umbra acelora.

*

Înțeleptul numai în virtute pote afla indestulare; ea este scutul contra multor rele.

*

Modestia și umilința sunt mijloce, prin cari omul își pote câștiga iubire, afect și amiciție.

*

Omul virtuos vorbesce puțin despre calitățile sale bune, ăr pre ale deapropelui le laudă.

*

Patru lucruri sunt de prețuit, dacă voim se fim fericiți: sănătatea, linisce sufletului, norocul și amicii, cari iubesc sinceritatea.

*

Înțeleptul pune folosul înainte plăcerii și lipsa înaintea folosului.

Iuliu Bugnariu.

Din caietul unui „portolicoș.”

— Amintiri militare. —

I.

— Haptac!

„Domnu Gifraită” își suci odată mustețele unguresei și deschizându-și gura astfel ne grăi (stil homeric!):

— Cu ziua de ați ați intrat în șirul mândrilor ostași. Trebuie se vă simțiți fericiți și mândrii, că vi-s'a permis se vă îmbrăcați în haine gloriose de cătane!

Eu privii la pantalonii mei cărpiți în genunchi, la „boconcile” ce-mi clătinau în picioare, ca nisece măsele uitate de sorte în gura unei femei de 70 ani, privii la „Aermelleibi”-ul meu sfirticat în cote, murdărit sub bărbie și numai de jumătate incheiat, căci nu avea decât 2 nasturi de — pantalonii, și-mi gândem în mine.

MUNTELE FRANCISC IOSIF I.

Dar n'avui vreme se mă gândesc nimic, căci „domnu Gifraită“ își continuă vorbirea:

— Stați într'un loc, nu vă tot mișcați! Ori ce s'ar întâmpla voi trebuie se stați în linisce! (Ca românii din Oradea-Mare în privința culturală și națională, gândii în mine! Ehei, de-ar fi toți ca ei ce bune cătane am mai avea!) Credeți că încă tot „cibiliscii“ sunteți? Am se vă învăț eu, cum trebuie se vă purtați ca soldați! Când mă vedeți pe mine trebuie se stați haptac ca înaintea lui Dumnezeu! Măgarii ce sunteți!

— Ei veți, imi dizei încet, — și la cătanie îți poți înmulți cunoscințele. Nică nu sciam până acuma, că și înaintea lui Dumnezeu trebuie se stai haptac! — și din trecere de vreme încercai a-mi revoca în memorie icăna lui Adam, când îl chema Dumnezeu.

Infanterist Adam!

Și Alam vine în „Laufschritt“ și oprindu-se în fața lui Dumnezeu, în depărtare de 3 pași, cu călcăile strânse la olaltă, își duce mâna dreaptă la tâmplă și salută „stramm.“

— Behlen Herr.

Începu a zimbi.

— Ce ai acolo se zimbesci, imi dize numai decât „domnu Gifraită.“ Vorbele mele nu sunt glume, ca se riți de ele, eu nu sciu face glume, eu numai serios vorbesc, și demn, și cum se cuvine unui ostaș vrednic, și eu nu sciu face glume și și..... și-acum „abtrit.“

Astfel își incheiă „domnu Gifraită“ mesajul său de tron.

Eram dară cotună împăratăscă pe 8 săptămâni de zile! Privii în jur se-mi cunosc noua reședință.... Un șopru lung, lung ca o predică românească în o dimineță rece de iarnă, și pustie și golă, ca salele unde de obicei se țin adunările culturale ale despărțimintelor „Astrei.“

În șir lung și trist erau răzimate de părăi cuierile în care trebuia se ne atârnam uneltele.... Ei! și-avem atâtea de toate încât nici nu sciam unde se le așezi toate! Avem „bornyeu, chepenyeag cu 2 curele, valdugău, părintaș, pușcă, lberșvung mit baionet, feld-flașcă, broșac, șaică“ și aste toate trebuia se le atârnam în 3 cuie!

Eram în mare zăpăcelă și nu sciam de ce se mă apuc mai întâi, când îl vedei pe „domnu Gifraită“ apropiindu-se de mine și oprindu-se zimbând în fața mea.

— Ei așa, că nu scii, cum trebuie se așezi lucrurile, mă agrăi el! — Dar voi credeți, că cătania e numai așa lucru de nimic, dar vă înșelați. Cătania — și „domnu Gifraită“ se ridică drept în sus — cătania e o meserie nobilă, meseria cea mai nobilă, e e...

De-odată se opri și începu a-mi ajuta.

— Ei, ce voiam să-ți spun numai! — începu din nou, era cât p'aci să uit. Nu-mi poți înșchimba o coronă?

— Cum nu, cu plăcere dizei eu — „măgulit“ de onorul ce-mi făcea și-i numărai în palmă 5 libre.

— Îți mulțumesc, imi dize el depărtându-se. Peste cinci zile la „fasolaș“ (primirea lefii militare) o să-ți dau coronă.

Hm! gândem în mine, ciudat schimb de bani, dar avem părale și putem accepta cinci zile.

Încetul cu încetul m'am dat cu noua mea poziție în „situația schimbată“ și o ducem destul de bine, mai ales, că „oberlaidinantul“ meu, un nemiț de omenie cu numele Monigl, imi permisesse se locuiesc afară în oraș....

Cinci zile după „instalarea mea“ mă prezintă domnului „Gifraită“.

— Ah, da, vii după coronă! Îndată, îndată, fă bine dămî îndărăpt din un zlot.

Eu, în naivitatea mea de „cibilist“ îi pun în palmă o coronă...

— Așa. Acum ți-s dator cu un zlot. Așa ți-o poți mai bine ținea în minte....

Am înghițit una și am tăcut.

Și asta se ține doră de cătanie. În trecut însă amintesc, că domnu „Gifraită“ și ați încă mie dator cu zlotul...

Odată voia se mi-l plătescă.... Era chiar în ziua plecării, și-mi ceruse să-i dau „îndărăpt“ din o „hârtie de cinci,“ dar durere n'am avut să-i dau.

Să-i fie de pomână.

Ce-am mai pățit, cum am mai dus'o, o s'o povestesc de altă dată.

M. Aegea.

La începutul veacului.

*Se tot certă și ați savanții
Ore-un nou veac s'a 'nceput,
Sau de veicul vechiu nici astăzi
Pe deplin nu a trecut.*

*Vechiu sau nou veac de se 'ncepe
Greu e a se stabili....
Una sciu cu siguranță
Omenii cei vechi vom fi.*

*Mici de suflet, mari la patimă,
Falși, fățarnici și nedrepti....
Omenimea să se schimbe
Tu se nu te mai aștepti.*

I. I. Sceopul.

Din trecut.

Aniversarea deschiderii școlilor din Blaj — despre care cetisem în Nr. 6 al fôiei Unirea din Blaj, îmi dă ocaziune a desvali ceva din trecutul îndepărtat.

Voiu scrie ce am auzit din gura unui preot bătrân, care în 1836 ca poetă, — pre cum și în 1838 a luat parte activă la această serbare, — ca student al acestor școli de cari și astăzi întréga româniune trebuie se grijască ca de lumina ochilor.

E bine să se vadă cum au gândit bătrânii și pre ce cărări au pornit ei, — pentru ca noi basați pe trecut se ne clădim viitorul.

Era pe vremea când românii începură a-și prețui cu deosebire și a-și curăți limba de străinism.

Pre când nu era vorba de un Alexandri, care se alcătuescă limba dulce de ați — când Coșbuc încă nu era ca se culégă tôte mărgăritarele limbei de la popor și se le espue în încântătorea lui poezie ci numai marele Cipar începea a planisa grandioșele sale lucrări limbistice, — dar limba românească totuși era mândră și dulce, fermecătoare și senină, după cum se va vedea mai la vale.

Bătrânul preot cetind critica lui Dr. Grama contra lui Eminescu era entusiasmă de ideile creștine și optimiste ale regretatului canonic și începu a-mi povesti cu foc, condamnând pessimismul.

... Și noi bătrânii ne-am avut durerile și suferințele năstre — dar n'am fost blasați și desperați ci ne-am căutat cuviincios jelea și ne-am mângăiat.

... Și-apoi motivele jelei năstre erau cu totul altele. Voi vă faceți ridicoli... cântați și divinisați nesce femeii nevrednice, cum face și Eminescu și apoi ce e mai mult le cântați și înși-vă recunosceti nevrednicia lor.

Noi nu făceam așa... Eram mai cuminti, ca se nu dic mai de omenie...

Êtă de pildă dicea scumpul bătrân pot sê-ți citez și ați totă poezia ce am cântat'o eu cu tovarșii mei :

La trei sfinți 1836.

Ați trei rađe dintr'amedia
Orizontul lumineză
Gregor, Ioan, Vasilie
Cu o veselie.

Cinste 'n psalmi cântări frumose
Se aducem cestor raze
Care lumineză.

Blaju-i mic însă mirose
Lilione -- flori frumose
Cari, o pronie cerescă!!
Se nu veștezescă!!

Ternavele sunt serate,
Tulburî și 'n mol înglodate.
Vai ce răutate!

Arieșul se răcesce
Oltul se tot mai iușesce
Străinul sacă, ostenesce
Nici una nu cresce.

Mureș — Mureș apă lină
„Prea de mulți străini esci plină“
Someș, apa ta-i prea rece
Ca de vecuri deee.

Munții răci fără simțire,
Câmpii fără de rodire,
Tote 'mbracă altă fire,
Vai... tristă privire!

Trecem, trecem frați dincôce
Unde clima totă cöce
Zefir suflă pace...

Nu era pe sama românului numai un colț de pământ între celea două ternave înglodate, unde strălucea lumina la Blaj... și în 1836 poetul striga :

Trecem, trecem frați dinc ce...
Unde clima totă cöce.
Zefir suflă pace.

Veți, dise bătrânul, cu lacrimile suvenirilor trecute în ochi, veți, mie și ați imi place poezia asta cu mult mai mult, ca vorbele ce le înșirați voi măiestrit, pentru ca se arătați lumii că ați suferi ceva — pe când aieva — chiar nimic nu suferiți.

Ți-am spus dicea el, că și noi am avut durerile năstre, — dar noi am avut și dureri mai nobile și am și fost mai sinceri în espunere.

Êtă o poezie jelnică ce se cânta prin Blaj pe vremea scumpului Episcop Leményi, — ascultă-o și pe această, — c'apoi itți voi recita „Ecloga“ din 1838.

— Scrie-o! mi-a dis bătrânul.
Am scris'o. Êtă'o :

Verșul sînjurătății.

Petrilor și voi simțiți
Starea mea și mă jeliti;
Silit se călătoresc
Chinul morții pătimesc. —

Trist și jalnic ca un eue,
Singur sum unde mă duc,
Că inima, sufletul meu,
Rămas-a când plecai eu.

Departă de ce mi-e dor
Mii de ori pe cesuri mor
Și oftând eu mă topesc --
Tot n'ajung unde gândesc.

O lacrimă, un suspin,
Tot m'ar ușura puțin, —
Dar al ochilor isvor
Nu va sê-mi dea ajutor.

Plângeți, plângeți ochisorî,
Suspinuri fiți mai ușori,
Că... vrea norocul meu tiran,
Minutul sê-mi fie an.

Vrea vecuri se fiu căsnit,
Răul meu n'are sfârșit

În adevăr — o duioșie blândă-l cuprinde pe om cetind sau auzind acestea verșuri — rămasă numai în pomenirea unor doi-trei bătrâni din timpurile anilor 1830---40.

Ecloga din 1838 e următorea poeziară pe carea și subscrisul a învățat'o ca copil în școla poporală din satul nasterii sale M.-Gheja pe la 1869.

Veniți muse -- odată
Din muntele sanct,
Laudă s'aducem
Nemului înalt;
Care-acuma ărăși
Frumos înfloresce
Cu științe înalte
Fiiți și-i hrănesce:
Și pe toți îl cresce
In sēnul său dulce
Ca de-înalte lucruri
Ărăși să se apuce.
Calcă dar Române
Acum -- înainte
Se fi de-o potrivă
Celor-alalte ginte.
Prinde de-odată
Științele 'n brațe,

Fiiți tēi la școlă
Se umble-i învăță,
Că dintrânșii ără
Vor ieși afară
Fiiți tēi Români
In dulcea primăveră.

Ără tu frumoasă
A nației flōre
Cu-'noirea vremii
Fii spre 'naintare
Și primind această
Puțintică jertfă
Inimēză cruda
Incepută rêvnă.

Prin 1848 -- continuă octogenarul preot -- un 6re-care N. S. ne-a dat Verșul munților pe care-l cântam pe potecile de munte a iubitei patrii și ne mângăiam.

(Va urma.)

George Simu.

Aș vrea...

*Aș vrea se fiu un lac estins
Ăr tu se fi s6rele -- aprins
Și se privesci la mine!*

*Aș vrea se fiu un isvoraș
Ăr tu un mic, verde, buhaș
Și se te-aplecti spre mine!*

*Ași vrea se fiu rug înverdit
Ăr tu boboc mândru 'nflorit
Impodobindu-mă fruntea!*

*Și-un fir de grâu se fiu așa vrea
Ăr tu o mică păsărea
Ca se mă 'nghiți aieva.*

Nițu.

ILUSTRĂȚIUNILE NOSTRE.

1. Intru memoria lui Georgiu Bariț, al cărui portret decorează pagina primă a Revistei noastre, s'a celebrat în anul acesta un părăstas în biserica gr. cat. din Sibiu, „Tribuna“ folosește potrivită ocaziune se spună, că la mormintul acestui mare bărbat care atât a lucrat pentru nēm̄ul său, nu este decât o simplă cruciuliță de lemn.

2. *Câmpeni*. In partea nord-vestică a munților apusenii, nu departe de Abrud, pe marginea stângă a Arieșului, e situat între munți și dealuri, într'un loc foarte romantic, opidul Câmpeni a cărui ilustrațiune o prezentăm bunilor noștri cetitori pe pag. 3. a Revistei noastre. Câmpeni numără cam la 2000 locuitori, e o localitate încântătoare și de mare însemnătate pentru noi români, din punct de vedere istoric, căci de acesta sunt legate cele mai scumpe amintiri istorice ale nēm̄ului nostru.

3. *Biserica din Lipova*. In timpul din urmă ridicarea de sfinte lăcașuri D-deesci după spiritul timpului modern și la noi la români a luat un avânt îmbucurător. Prin orașe și prin sate se ved ridicare frumoșe biserici romănesci, a caror vedere îți umple ănima de bucurie, o astfel de frumoșă biserică este și cea din Lipova. ce ne-o înfățișeză ilustrațiunea noastră de pe pag. 4.

4. *Marea Lunetă dela expoziția universală din Paris și mașina sburătoare*. Ilustrațiunea de pe pagina 5 ne înfățișeză a) cup-toriul și manevrarea sticlei topită pentru lentilă, b) mărimea com-

parativă a oglindei de 2 metri de diametru și o alta de 3 metri, c) o oglindă brută și o alta spartă.

Topirea sticlei din care se tornă lentila, e împreunată cu forte mari greutate, de aceea și costă o mulțime de bani.

La luneta cea mare dela expoziția din Paris numai sticlele lunetei au costat 600.000 franci.

Luneta această este cea mai mare din câte sunt pe lume și se vede luna prin ea ca și cum ar fi numai de 67 kilometri de aproape, pe când in realitate e de 382.000 kilometri depărtare.

5. O altă invenție interesantă descoperită de mintea omenescă este mașina sburătoare, ce se vede in ilustrațiunea noastră de pe pag. 7.

6. Lucrători din minele de diamant dela Kingstovn (țara Kimberley). Ilustrațiunea de pe pag. 10, ne înfățișeză o mină de diamant in apropiere de hotarele Transvalului din Africa sudică, din acea parte unde s'a vĕrsat atăta sânge între Englezii și Buri pentru bogăția acelei întindere de pământ.

7. *Natalia*. Pe pagina 11 punem in vederea cetitorilor Revistei noastre portretul mamei regelui Alexandru al Sĕrbiei.

8. Ăr pe pag. 13 tabloul ce represintă inalta societate ce a fost posată pe piscul așa numit muntele Francisc Iosif I. in România, botezat așa pentru aducerea aminte de visita făcută in anul 1894 de monarhul nostru la Curtea română.

Facem destul recercărilor din mai multe părți, dând drept adaus la Revista noastră o colecțiune de articlii interesanți, atât de pre terenele artelor cu cari se ocupă mai des amatorii, cât și de pre terene industriale punend la dispoziția cetitorilor atât receptele cele mai bune, precum și descrierea celor mai noue invențiuni, întocmiri moderne etc. Nu espunem program, căci ar fi lucru cam greu, ci promitem a presta tot ce ne va fi posibil ca astfel nu numai se procurăm cetitorilor lectură plăcută, ci se le punem la dispoziție instrucțiuni ușore, recepte escelente etc. pre cari se le pötă întrebuița cu succes în viața practică.

Viitorul va aräta dacä aceäta întreprindere va fi încoronată de succesul deplin sau nu. Noi cerem sprijinul onor. cetitori și suntem siguri că munca onestă nu va rămânea neremunerată,

REDACTIUNEA.

Noutăți pentru biciclete.

În tot anul se ivesc renovări, invențiuni noue, diferite întocmiri patentate pe terenul fabricării, — ați atât de lățițe — a bicicletelor. Anul 1899 a adus în număr considerabil biciclete fără de lanț. Anul 1900 ne va produce între multe altele cu deosebire doue renovări de mare importanță.

Este lucru cunoscut fiecărui biciclist că, „transpunerea“ (übersetzung) este de mare importanță cu deosebire când e vorba de celeritate. Dacă un biciclist vrea se mergă cu regegiune mare, atunci folosește bicicleta cu transpunere mare; dar cu cât transpunerea e mai mare, cu atât mai mare putere se recere la mănarea bicicletei. De sine se înțelege că aceäta putere se recere îndoit atunci, când trebuie se mănăm bicicleta la deal. Spre a ajutara în casuri de atare natură s'a inventat o întocmire noua cu ajutorul căruia biciclistul în decursul mersului fără a se cobori sau a se opri prin o singură apăsătură pre un brățar e în stare a schimba proporția transpunerei. Dacă merge decî pre drum bun și oblu atunci folosește transpunere mare și merge, se înțelege regepede; dacă a ajuns la un deal, apasă pre un brățar prin ce rota dentată carea e întărită la pedale se micșorează și transpunerea e mai mică, prin urmare și putere se recere maț puțină.

Acësta e o inoire în sine forte ponderosă, dar până nu-și va da judecata „praxa“ specialistul cel mai escelent, nu ne putem pronunța hotărit nice pro, nice contra.

Byciel.

Fotografii magice.

După-ce „Rev. II.“ e unica foia care — după-cum m'am convins din anul trecut — a luat o directivă corăspudătoare spiritului timpului modern; cetind cu plăcere articolul „Cum se fotografăm?“ ca o specialitate sau mai bine (dis ca un „curiosum“ se-mi fie permis a da publicității o procedură carea tuturor „amatorilor“ le va procura mult haz.

E vorba adecă — după-cum arată titlul — despre fotografiile magice, adecă atari cari le putem produce inaintea ochilor orî cui pre o hărtie albă.

Ecă cum:

Facem de pre sticla negativă o copie pozitivă pre hărtie-celoidin, dar trebuie se folosim hărtie fără lustru (adecă „celoidin-matt“).

După ce am copiat, fără a o băga în scaldă aurătoare sau a o spăla o băgăm în scaldă fixativă adecă în soluțiunea:

100 gr. apă destilată

10 “ Natriu hyposulfuric

după ce în aceäta scaldă a stat 10 minute, o scötem afară și o spălăm bine.

După ce am spălat'o, o băgăm în o scaldă din ingredientele următoare:

30 centm. cubiei soluțiune saturată din hydrargyrium-chlorid;

4 “ “ accid de sare.

În aceäta scaldă vom observa că copia incepe a-și perde colora avută și pe încetul dispare așa că la un anumit timp hărtia

sensibilă pre care a fost copia, rămâne albă; chipul e invisibil. În acesta sta e punem copia respective acum hârtia sensibilă cu chipul latent să se usce.

Pentru a putea face, ca chipul dispărut se reapară, ne folosim de natriul hiposulfuric și încă ea privitorul se nu observe nimic astfel, că pregătim o soluțiune saturată de natriu hiposulfuric (disolvăm în apă atâta natriu hiposulfuric, cât e în stare a disolva). În acesta soluțiune concentrată muier *bine* mai multe cole de hârtie sugătoare *albă* și după ce s'a muier bine o punem să se usce.

Dacă voim a ne produce facem pre cum urmeză:

Arătăm hârtia sensibilă albă, pre carea am pregătit-o după instrucțiunea de sus, și care poartă în stratul ei chipul latent și nevisibil. Spunem, ca pre acesta hârtie albă noi fără a desemna, vom ferma chipul cutare (aici spunem chipul latent d. e. casa respectivă, privirea respectivă, portretul cuiva etc. după negativul ce am folosit).

Se înțelege nu voim căpăta creșmânt, ci răspunsul va fi se vedem?

Atunci luăm o cola din hârtia sugătoare pregătită după cum am arătat mai sus, o arătăm respectivului să se convingă că și acesta e albă și nu e nimic pre ea.

Apoi o udăm cu apă și o punem pre partea sensibilă a hârtiei de celloidin.

Abia trece o minută și ne convingem că chipul latent crăși a reapărut spre uimirea și hazul tuturor celor din jur.

Cine nu crede, probeze și se va convinge, că și el va câștiga multe „remășaguri” cum am câștigat și eu.

(După „At. d. Phot.”)

Dr. A. M.

Recepte.

Apă pentru dinți.

Sub numele „Cosmin” se vinde în apotece și droguerii pentru bani scumpi o apă de gură foarte bună. Ecă receptul acesteia:

Formaldehid	0.32 gr.
Alcohol	58.05 -
Apă	41.26 -
Extract de Mirt	0.32 -
Sacharin	0.02 -
Oleu aetheric	0.02 -

Dacă voim a avea nu 100 gr. ci mai mult, atunci luăm fiecare ingredientă de atâtea ori mai mult, de câte ori 100 gr. voim a avea.

Chimist.

Contra bureților

(de pre față.)

Punem într'o sticlă soluțiunea făcută după următorul recept:

Rp.

Salmiak	4 gr.
Acid-muriat-pur.	5 „
Glycerin.	30 „
Jungfrauenmilch *)	50 „

Cu acesta fluiditate ungem cu ajutorul unui penel bureții sera și dimineța, scuturând tot-deuna sticla bine.

Chimist.

DE ALE POPORULUI.

CREDINȚE.

Gogoșile de tufă (Quercus) nu e bine se le vadă găinile; căci îndată ce le vad nu vor mai oua.

Găinile, care cântă cocoșese, trebuie tăiete, căci trag rău (cobesc). Capul lor nu trebuie să se mânance.

Nu trebuie să se lase, ca cocoșii se trecă preste trei ani, căci altminterlea ei ouă un ou, din care va eși un smeu.

Brobonele sau bubulițele de pe obraz pier îndată ce ne vom șterge fața cu batista altuia care n'are brobone; fără se ne vadă căci brobonele vor eși atunci la el.

Nu e bine se stăm în picioare la spatele altuia, căci pe lumea cealaltă acela ne va purta în spinare.

Când vine popa cu botezul, fetele mari legă măgelele, pe care le poartă la gât cu o ață și le pune la ușă ca se trecă popa peste ele. Îndată ce popa trece, ele trag repede măgelele căci altfel, dacă trece înderăt peste ele, se întorce și dragostea dela ele și easă odată cu popa.

Fetele mari mai mânăcă cu cusutura în polă pentru ca se nu o mai uite nici-odată etc.

P. Trache.

Doine din Craiu-Dorolțiu (comit. Satu-Mare.)

Mândru-i codru și 'npănat
Eu tiner și superat,
Mândru-i codru și 'nfrunzit
Eu tiner și necăjit.

Codrurile cu frunza lată
Pice piatra nu te bată,
Codrurile frunză mierie
Amar plâng tu mă mângăe.

Codrurile cu frunză lungă
Pice piatra nu te-ajungă
Pice plôie, neună, ghiață
În tine fie viață.

Eu mă duc codru rămâne
Frunza plânge după mine
Ea dice se plâng și eu
Plângă de lucrul cel rău
Că destul voiu plânge eu
De voiu ajuuge la rău.

Culesse de Grigoriu Popu.

*) „Jungfrauenmilch” este compus din 10 gr. tinctură de benzoe în 100 gr. apă de rose.

Cronica.

Satul „Carmen-Sylva.“ Satele românești înființate la delta Dunărei prosperază frumos, în satul „Carmen-Sylva“ s'au așezat 800 persoane, care afară de economie se vor mai ocupa și cu cultura bumbacului.

Cu bicicleta la Paris. D. A. Pucher, cunoscutul biciclist din București, va întreprinde în cursul lunii Iunie o călătorie cu bicicleta la Paris. Plecarea va fi în 24 și sosirea la Paris va fi în 29 Iulie.

Procesul Revistei Ilustrate pornit contra d-lor Ioan Pop Regeanul ca redactor responsabil, Ioan Baciuc ca editor, Carol Csallner ca tipograf și Alexandru Roșu ca fotograf, pentru articolul „Andrei Mureșan“ publicat în Revista Ilustrată Nr. 2 din 1898, s'a sistat decherându-se acuzății de nevinovați prin sentința judelei investigator din Cluj Nr. V. M. 119 din 28 Maiu 1900.

Burii, acest brav popor din Africa de sud, părăsiți de lumea civilistă, pe lângă toată vitejia lor și pe lângă toate colindările de spriginire, n'au putut rezista contra urieșei puteri a Angliei, au slăbit și au imbrăncit, perdând libertatea și independența lor. Republica lor va fi coloniă engleză, spre premărirea civilizațiunii!

Bibliografii.

„Cestiunea pedepselor în școlile noastre populare; studiu pedagogic asupra necesității și aplicații lor, de Iosif Velcean învățător rom. și notar al reuniunii.

A apărut în tipografia Arhidieceșană din Sibiu și se află de vânzare la autorul în Reșița-montană, prețul e numai 40 filer.

Recomandăm cu toată căldura d-lor învățători acest studiu eșit din penă binecunoscutului autor — spre procurare.

„Influența Slavilor în Bucovina“ este titlul unei broșuri scrise de Const. C. Hurmusache, ca răspuns guvernatorului Bucovinei, baronul Bourguignon.

Doze ilustrate lucrate cu fineță și lucră artistică au apărut și se află de vânzare la institutul tipografic din Sibiu.

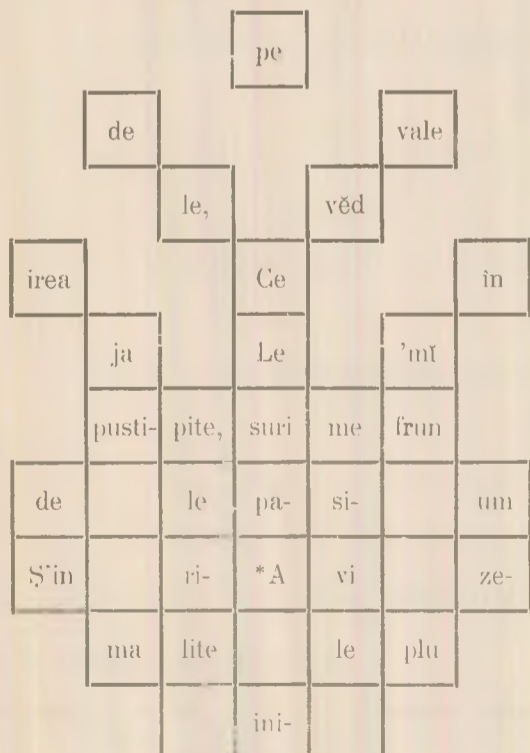
Prima ne înfățișează cimiteriul din Tebea și a doua Goronul lui Horea, le recomandăm cu toată căldura publicului nostru cetitor.

Gâcitură de șach

după săritura calului

de

Lucreția Mathe.

POȘTA * * *

* * * REDACȚIUNEI.

Cătră prea stimații noștri abonenți.

Am promis de a scote „Revista Ilustrată“ pre anul curent de doue ori pe lună în broșuri de câte o colă.

Punându-mi-se înse în cale cu înființarea unei tipografii, o mulțime de pedeci, nu ne-am putut ținea promisiunea de a scote Revista dela începutul anului.

Acum cu ajutorul lui Dumnezeu suntem cu tipografia în rând și dela 1 Iunie a. c. am început a continua mai departe edarea foiei.

Pentru suplinirea restanței și îndestularea bunilor noștri abonenți vom scote „Revista Ilustrată“ în broșure duple de câte 2¹ 2 cole (adeacă cu o jumătate colă la fiecare număr dublu) mai mult decât promisesem și va apărea de două ori pe lună.

Deci rugăm pe bunii noștri abonenți a ne scusa pentru întârzierea provenită nu din vina noastră.

REDACȚIUNEA.

Poesiile: Românul, Sera de primăveră, Fetița română, Romantă, Epigrame și Ironii nu le putem publica.

D-lui G. P. în Șimleu, banii i-am primit și Revista de pe sem. I. al anului 1898 conform cererei D-vostre ve-am expedit-o la timp și credemcă o ați și primit.

D-lui Ioan P. Florian Somostelke. Am primit prețul abonamentului pro a. c. Revista își merge. Colecțiuni complete mai avem dar numai foarte puține de pe a. 1898. De pe semestru I. al acelu an avem încă multe. Dispuneți ce se ve trimitem?

N. T. D. Am primit poeziile, sunt încercări bunișore, dar nu le putem publica.

D-lui I. R. în N. Dacă operatul tradus de D-voastră nu va cuprinde prea mult loc în Revistă și va fi corespunzător se pote se-l și publicăm. Dacă voiți înse se apară și în broșură separată noi suntem gata de a ve implini și această dorință și încă pe lângă un preț foarte moderat — deci trimiteți-mi operatul.

Abonentului nostru Nr. 2076. Broșura a XII-a din a. tr. (s'a expedit de aici.

O scenă din viața studentască e o încercare bunișoră, publicul nostru cetitor înse ascăpta mai mult, de aceea nu o putem publica.

D-lui E. B. Bota în Sărd. Mulțumim de incurajare noi încă avem speranță că pe lângă colaboratori activi, precum te avem pe D-ta, „Revista Ilustrată“ va lua un avânt îmbucurător.

Mai multor reuniuni de lectură. Nimic mai ușor decât a se constitui românii din toate părțile din orașe și sate în reuniuni de lectură și a cere gazete românești ca se li-se trimită gratis, pe basa acesta vom avea multe cabinete de lectură sprijinite de gazetarii români, se nasce înse întrebarea că atunci cine se sprijinescă foile românești cari și așa abia se susțin?

D-lui V. D. învățator în M.-S. Același răspuns.

D-lui P. C. Am primit poesia:

Multe vorbe dulci sublime
 Au eșit din sferi senine
 Radios cu glas cerese

 Înse a farmecului simbur
 Tot nu-l afli de cât singur
 În cuvântul „te iubesc“

și am înțeles că e dedicată D-șorei M., pentru ce nu i-o trimiți dar ei? căci îi vei căsa o bucurie cu mult mai mare decât nouă.

Biblioteca academiei române în București. „Revista Ilustrată“ de pe 1898 s'a epuizat.

La mai întâi. Poesiile comandate îndată ce vor eși de sub tipar vi-se vor trimite.

Abonentului Nr. 118. „Revista Ilustrată“ de pe a. 1899 s'a epuizat din anul 1898 mai avem câteva exemplare complete.

PRIMA TIPOGRAFIA ROMÂNESCĂ
în
NORD-OSTUL TRANSILVANIEI.

Prin această fac cunoscut onoratului public, cumcă am înființat în Șoimuș (comitatul Bistrița-Năseud) un stabiliment tipografic proveșut cu cele mai bune mijloce tehnice, aranjat după stilul cel mai nou, cu literile cele mai moderne, unde se primesc spre executare :

Tipărituri de bancă,
BILETE DE VISITĂ

Cărți și broșuri.

Foi periodice,

Bilete de logodnă,

Invitări la nuntă,

ANUNȚURI,

Registre,
BILANȚURI.

Compturi,
PREȚURI-CURENTE

Cuverte,

Bilete de inmormântare,
CIRCULARE.

Cu cele mai moderate prețuri.

Tipografia BACIU, Șoimuș.

Comandele se execută prompt și cu acuratețea.

Prețurile sunt foarte moderate.

Tipografia BACIU în Șoimuș
(Sajó-Solymos u. p. Nagy-Sajó).

LA ADMINISTRAȚIUNEA FOIEI
„REVISTA ILUSTRATĂ“
în ȘOIMUȘ, u. p. Nagy-Sajó
se află de vândare :

Calendar portativ

cu o mulțime de ilustrațiuni foarte frumoșe și admirabil executat după clișeurile lucrute de cincograful curții imperiale din Viena :

- a) Compactat plastic în pânză cu în
scripție de aur veritabil — — — — fl. — .70
b) Compactat în carton cu inscripție
aurie de imitațiune — — — — „ — .50
c) Broșurat cu imitațiune de piele — — — — „ — .40

Cum se fotografăm? — — — — „ — .50

Oglinda inimei poesii de G. Bugnariu — — — — „ — .50

„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 ediția de
salon — — — — „ — 5.—

„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 ediția po-
porală — — — — — — — — — — fl. 2.50

„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 semes-
trul I, elegant compactată — — — — „ 3.—

Portretul metropolitului Șuluțiu pe car-
ton de lucș — — — — — — — — — — „ — 20

Portretul lui George Barițiu pe carton
de lucș — — — — — — — — — — „ — 10

Castelul Peleș tablou pe hârtie de lucș — — — — „ — 15

Novele și schițe de I. P. Reteganul — — — — „ — 35

Toți acei, cari comandă **tóte opurile de mai sus de-odată**, capetă un scădemânt dela prețul indicat.

Administrațiunea.